

Izložba Filozofskog fakulteta u Osijeku:

Esencija intermedijaliteta – Hikos Mash-up

konvergencija, polilog i teorijska misao

MLU Muzej
likovnih
umjetnosti

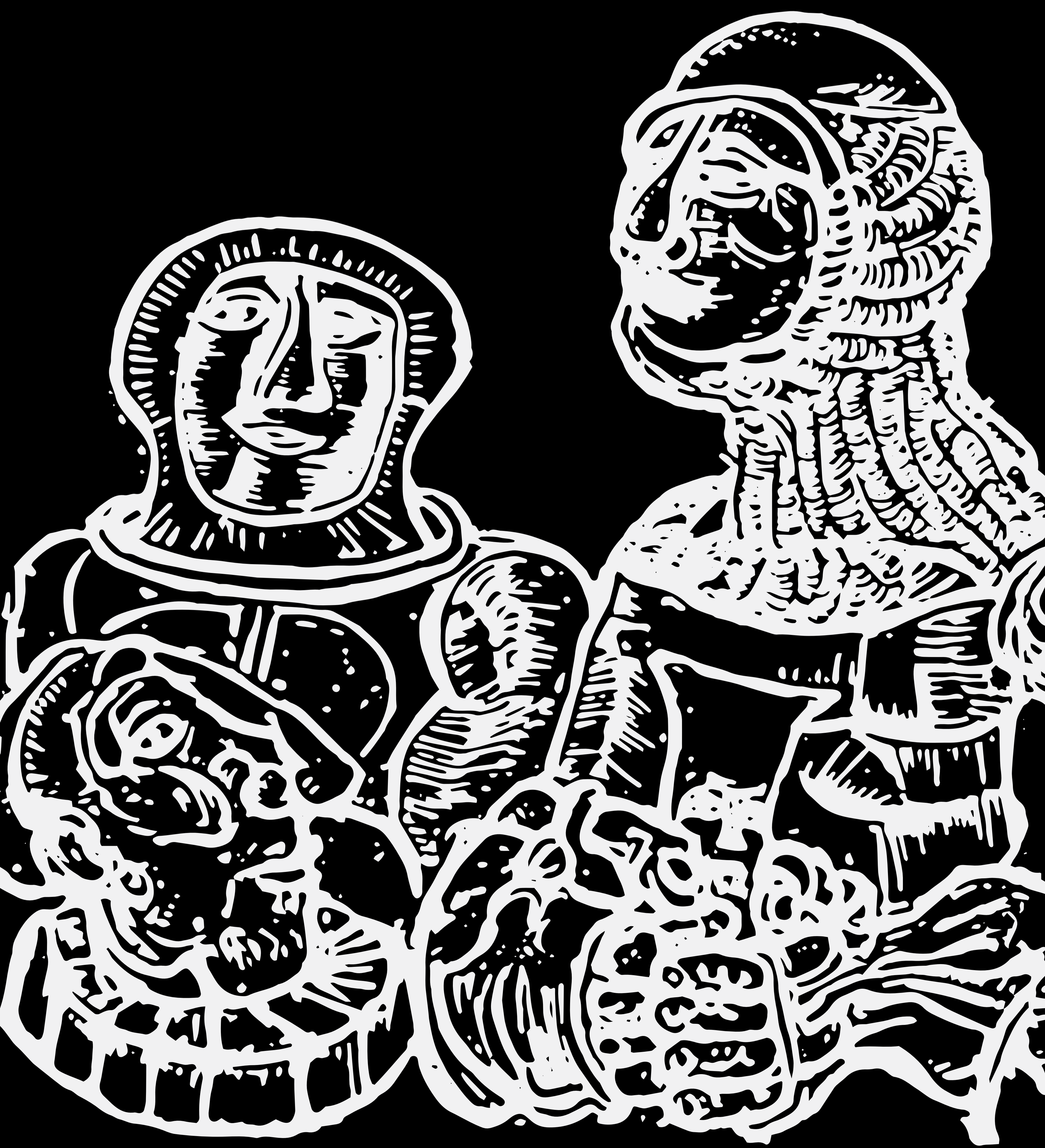
7. do 11. listopada 2021.

/Filozofski fakultet u Osijeku: studeni 2021. - studeni 2022./

SADRŽAJ

Sanja Jukić UVODNI ESEJ.....	3
Hikos Mashup <i>IVANE MOJ ROGIĆU NEHAJEV, 22 trijaloga s Antunom Babićem</i>	4
Hikos Mashup <i>KRITIKA I-III</i>	26
Hikos Mashup <i>KRITIKA IV – HIKOS MASHUP ADRESA</i>	29
Hikos Mashup <i>ZNANOST I – SVE JE TO MOVIE</i>	30
Hikos Mashup <i>ZNANOST II – medijska lica subjekta</i>	31
Sanja Jukić, Goran Rem i Hikos Mashup <i>OSJEČKA MEDIOSTILISTIKA - AUTOMETAESEJ</i>	33
Sanja Jukić ODJAVNI ESEJ	34

Izložba Filozofskog fakulteta u Osijeku:

Esencija intermedijaliteta – Hikos Mash-up konvergencija, polilog i teorijska misao

UVODNI ESEJ

Izložba **Esencija intermedijaliteta – Hikos Mash-up, konvergencija, polilog i teorijska misao** sadržajem je ukupna produkcija znanstvenoi-straživačkog projekta **Medijski subjekt pjesništva, književne kritike i znanosti** i ujedno njegov najvidljiviji diseminacijski žanr. Projekt je ugovorenom datacijom trajao od 2013. do 2014., pod financijskim pokroviteljstvom Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku i najvećim dijelom u suradnji sa studentskom skupinom, lirskim i studijskim kolektivom **Hikos Mash-up**, nazvanim prema tri simultano aktivna identifikacijska parametra – prema njihovoj zajedničkoj adresi, prema metodološko-predmetnoj konvergenciji njihove produkcije, ali i individualnih (meta)jezika te prema mashup-kulturi kao kontekstualnom generatoru proizašlom iz povijesnoavangardnih bricolagea, kulturi u kojoj je *pseudonimno autorstvo*, kako veli John Shiga, *identitetna norma*, dok se o strukturnoj teoretičari mash-up-kulture pozivaju na opise Dicka Hebdegea koji spominje kolažnu tehniku, antagonističke izvore i stilsku heterogenost (punk-estetike). Iako je projekt ugovornim propisima okončan 2014., on je nastavio trajati kroz niz kasnijih intermedijalnih istraživanja kojima je književnost redovito ili polazišnom matricom, ili primarnom usporednicom. Epilog je projekta troautorska znanstvena knjiga *Osječka mediostilistika* (2020.) komponirana u tri konceptualne reverzibilno perspektivirane studije koje teorijskim glasovima različitoga vremenskog registra polilogiziraju o književnosti, filmu i noise-kulturi.

Koncepcija, autori izložbe: prof. dr. sc. Goran Rem, trajno zvanje, izv. prof. dr. sc. Sanja Jukić

Autor postava: doc. dr. sc. Daniel Zec

Hikos Mashup koordinacija: Ivana Buljubašić, magistra edukacije hrvatskoga jezika i književnosti, doktorandica poslijediplomskoga studija Književnost i kulturni identitet na Filozofskom fakultetu u Osijeku

Oblikovanje: Krešendo, listopada 2021., Osijek

IVANE MOJ ROGIĆU NEHAJEV

*Postavljajući cjenik imena u pustošiji
kanibalske, vrlo srdačne zajednice
ujedoše me za trezor mog tijela
(da, ime mi je Izabela)
dvopizda i dvokuro držeći se
za ruke i ljubeći neprestano.
Njegov jezik otpaluca svoju svrhu
izvrsnim kretnjama iskusnog
animatora ženskoga tijela.
Ona, klovnovski iscrtana trima
usnama, bar-bara čak sedamnaest
jezika i na svakome guta
poneka slova.*

*Divljim gibanjima lelujaše mojim
rasjeklinama,
šireći naposljetku
tučak moga maslačka
u okruglu širinu...
neprocjenjivo!*

Izabela Bagarić

Ja ljubim nju, ona ljubi njega, on ljubi mene

ja ljubim nju, ona ljubi njega,
on ljubi mene. istodobno,
tako da se naša tri nosa
cijelo vrijeme dodiruju.
to je igra koju je smislio naš sin,
od tri i pol godine, ležeći između nas
na krevetu
i slušajući
kako se svađamo

Drago Glamuzina
Mesari (Zagreb: Naklada MD, 2001.)

This is the End

Okružuješ me svojom boli,
Osipan tog b-b-ola otrovom
Tvoj bol okružuje NJU,
Moju ružičastu BOL, on nju
Razrjeđuje bijelim hidrogenom.
Tvoj bol stoji sučelice njoj
I mrzi ju u drugoj
Dimenziji.
Plavi bus me doziva...
Da pobjegnemo ona i ja
I raširimo se u epidemiju
Psihodelije i hedo...vraštva
Plavi bus me doziva...
Ona mu odgovara i nema tebe i mene.
THIS IS THE END!

Izabela

TROKUTARI

ti okružuješ mene,
okružuješ me svojim bolom, sobom.
ja okružujem nju, tvoju bol.
mesarenje, ravnodušno, mesarenje,
tri filma, svi u jednom.
This is the end!
ti ljubiš mene, ja ljubim njega, ona ljubi mene,
tko?
gledam nas – sve je onako kako
treba biti,
volimo se u prvoj dimenziji,
ravnodušni smo u drugoj dimenziji *mrzimo se u trećoj dimenziji*, kaže.
Is this the end?
drago glamuzina, izabela bagarić, ja,
mislim da su to svi koje sam citirala.
čitam i mislim, gledajući kroz prozor,
siv i uprljan kišom. sve izgleda drukčije
sve je drugačije dok gledamo.
šetamo gradom, pobjeći ćemo, nas troje,
ali gdje? okružuje nas epidemija
banalne svakodnevice –
plavi autobusi, asfalt, reklame,
neboderi, tehnologija, mediji,
psihodelija, kaže.
gubitak čovjeka, smrt čovjeka, ima li čovjeka?
This is only the beginning!

aranžman by Drago Glamuzina
covered by Sanja Heraković

TATTOO

I

Ona se boji
boji bijeloga.
ona se boji
tek razapetog
platna i prostora
između redaka.
boji se, boji se
bijeloga.
onog iz oka,
ili iz neba,
ledenog oblaka.
ona se boji i
uzmiče na dodir.
zlo je kaže,
nevidljivi tatoo.
boji se boji
se bijeloga.
boje koja
to još nije.
svega što
još nije.

Kornelija Pandžić (Mlinarević)
Čuvar praga (Zagreb / Osijek: Naklada MD / Nova, 1995.)

This is the End

Okružuješ me svojom boli,
Osipan tog b-b-ola otrovom
Tvoj bol okružuje NJU,
Moju ružičastu BOL, on nju
Razrjeđuje bijelim hidrogenom.
Tvoj bol stoji sučelice njoj
I mrzi ju u drugoj
Dimenziji.
Plavi bus me doziva...
Da pobjegnemo ona i ja
I raširimo se u epidemiju
Psihodelije i hedo...vraštva
Plavi bus me doziva...
Ona mu odgovara i nema tebe i mene.
THIS IS THE END!

Izabela

Desperately in Need... of Some... Stranger's Hand

Otireš se o,
bijelo platno mojega praga:
zrakom grabim utiske Tvojih
dlanova i ugošćujem meandar
prsta u tkivo svoje kuće.
Naznačavam mapu Tvojih madeža-
-plešem u zvijezdu.
Crn prah rasipa se u naš raster
odmootavajući okosnicu vrtnje.
Skupljam se u pougljeno tijelo.

aranžman by Kornelija Mlinarević
covered by Maja Markač

* * *

imam menstruaciju, osjećam se ko kralj svijeta
s jata čipkastih tankera uzlijeću repići metala
lojasti šizoidi, svete brojke, zabrinuti su jer
nema vune, kako ćemo napraviti sladoled? a ja te
toliko volim lizati
vjerno me mazi moj ocean

ima li kakvu aconcaguu za mene, krmelja koji
noću raste, za mene, glukozu ruke
koja miluje i sapuna sise tinte?
imam, evo ti moj rođendan, imat ćeš zvuk
kao moja sestra;
pažljivo s rođendanom, on se jednom rađa
a onda ga se sve slabije sjećamo uz televiziju
u rotterdamu je crni pas zalajao na mene, odmah
sam kupio konzervu piva
vjerno me mazi moj ocean

kako crveno izlazi iz mene! ja se bojim, ja
sam uplašena sipa, ne usuđujem se livadom
brati cvijeće, pojest će me kombajn!
kako si samo pretrčao beka! a onda je počeo
pljusak; svi smo zatvorili šliceve
sudac je odsvirao kraj, a onda smo ga pojeli
jer je kiša još lijevala; moram se dobro hraniti
kad je vlažno i kad sam bolestan

na televiziji ništa ne govore kad će već jednom
prestati menstruacija?!
kako sam ja, kralj svijeta, ponekad bolestan!
nitko me ne posjećuje osim lilića koji svakiput
u 19 i 30 min kaže: dobar večer, kako si,
međutim, dalje govori o homeiniju i drugim operama
ne usuđujem se izaći na ulicu, pojest će me
neki omladinac!

Branko Maleš
Praksa laži: (plagijati, kopije, video-recorderi: zlatna djeca ponavljanja)
(Rijeka: Izdavački centar Rijeka, 1986)

This is the End

Okružuješ me svojom boli,
Osipan tog b-b-ola otrovom
Tvoj bol okružuje NJU,
Moju ružičastu BOL, on nju
Razrjeđuje bijelim hidrogenom.
Tvoj bol stoji sučelice njoj
I mrzi ju u drugoj
Dimenziji.
Plavi bus me doziva...
Da pobjegnemo ona i ja
I raširimo se u epidemiju
Psihodelije i hedo...vraštva
Plavi bus me doziva...
Ona mu odgovara i nema tebe i mene.
THIS IS THE END!

Izabela

My TEARS, a lacrimal glands excretion that moistens the eyes, are salty like the ocean.

My BODY, a human or animal organism perceived as the unity of forms and functions, is trembling like the murmur of the waves. The aspirations are sent to guard my HEART, a hollow muscle situated in the chest, the main organ of the circulatory system, through the thorn-sprinkled path.

My BODY, a human or animal organism perceived as the unity of forms and functions, and my soul are yearning for it. Oh, deceptive fortune, deceive my MIND, the highest cognitive power, totality of cognitions in theoretical and practical fields. Lies and sorrows, prejudices, BLOOD, a liquid flowing through the veins of humans and animals, be my faithful companions on the forbidden destination to happiness.

aranžman by Branko Maleš
covered by Vlatka Stojanović

Patetična priča

Nedavno sam od prijatelja čula patetičnu priču o Židovu koji je silno volio svoju curu. Toliko da nije izdržao. Umro je za stolom pišući joj da se vrati.

Pismo, naravno nikad nije primila, a ja sam se eto sjetila tebe koji bi odmahnuo glavom i rekao: „Pa to je iracionalno“.

Tebi, koji si trebao pomnije slušati bajke, ne vrijedi plakati.

Pa sad, ja tu i tamo zaplačem zbog čovjeka koji je ubio Liberty Valencea, zbog tužne priče u nastavcima ili zbog nesretnog Židova. I ništa ne govorim. Tu nema prenesenog značenja, samo ti i ja, i tužna priča u nastavcima.

svibanj 1993.

Zvezdana Bubnjar
Maskirani anđeo: pjesme (Zagreb: Meandar, 1995.)

Dust of Lilly

Gimme your lovin
threw the tube
of white nostrils
suckin my poison.

I am your empty canvas
so fill me with your
colours of fullness.

Your rock 'n' roll secrets
leave in my flesh.

Silver dust will keep
your dog safe,
so don't you worry
'bout the lilly.

Izabela

You Rang, M'Lord?

Smrt, što je to? Je li to neki osjećaj ili je to napuštanje svega?

Kažu da kad umreš, odlaziš. Da ti duh napusti tijelo. Kažu da si veseliji. Da si na boljem mjestu.

A što je s onima koji ostaju, a svejedno nemaju duha?

Čije se tijelo još giba, a nesretni su.

Koji su izgubili osjećaje. Koji su izgubili sreću.

Što je s onima koje je osmijeh napustio? Koji hodaju, a ni ne znaju da se miču?

Koji govore, ali riječi ne čuju. Nazivaju li iste živima?

Ili su proglašeni mrtvima?

Je li život tvoje hodajuće tijelo? Tvoje usne kad se miču? Je li to život?

Jesi li živ jer vide da otvaraš oči? Jesi li živ ako osjete tvoje vrelo tijelo?

Kažu da ti nakon „smrti“ rastu i kosa i nokti. Nije li to isto kao i kad se biljke okreću prema suncu ili kad gljive traže vlagu?

Evo, mene i ja sam živa. Hodam. Šećem. Pijem. Jedem. Dišem. Pišem. Očito i živim.

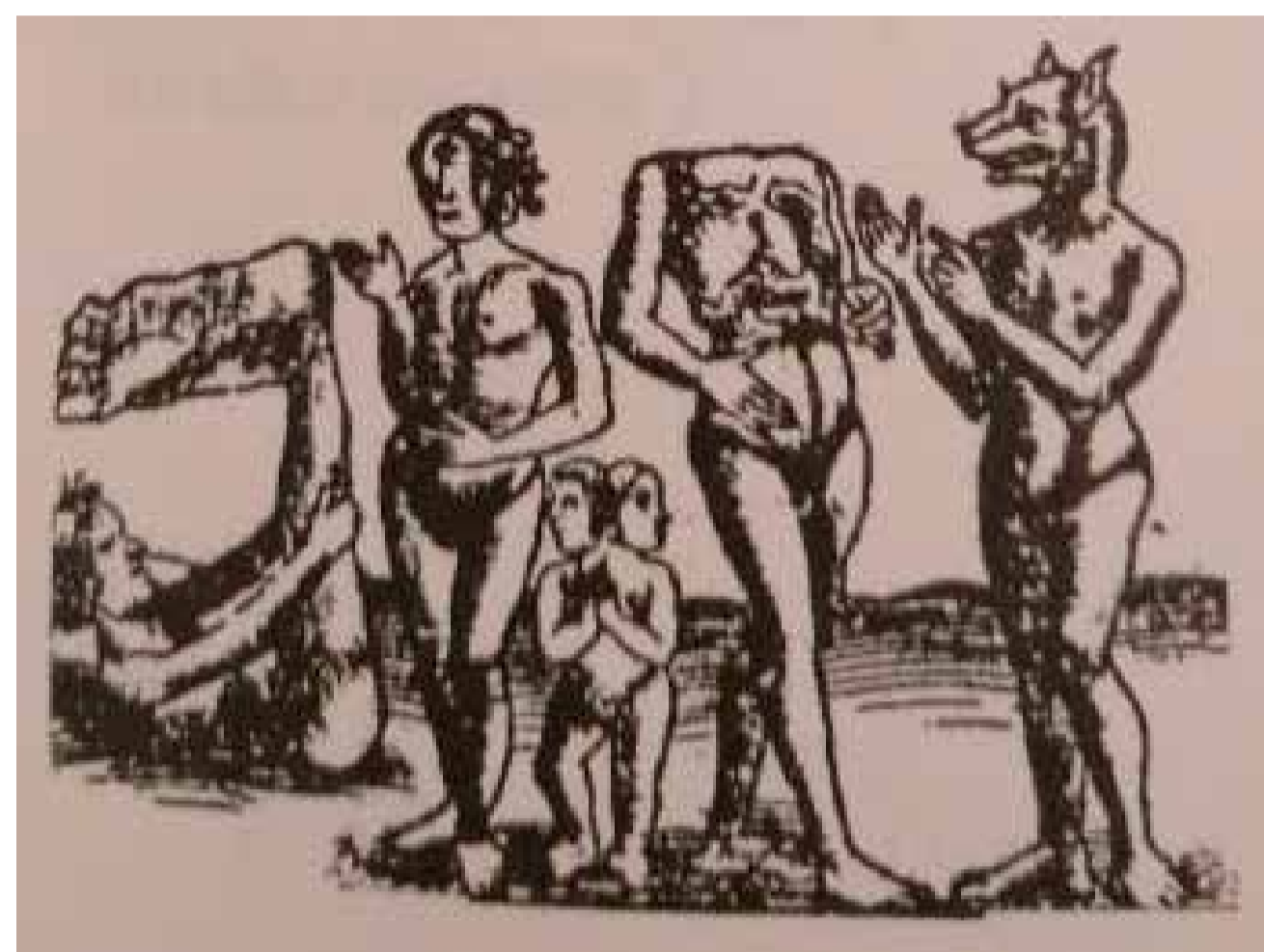
aranžman by Zvezdana Bubnjar
covered by Venesa Šimić

palindrom

palindrom je MAGIA, MADAM I'M ADAM
otkriva nam thomkins; *i rebus* mu kažem
isključivo križan i kojem ti padam
kao DOGMA: I AM GOD - *vječito lažem!*
a ON je ONA veli NOA i SATOR
madonna u ljusci bombona i bomba
stanovita SORTA taj BOG je salvator
i ROTAS stvorenja alberto i tomba.
kako God bog čitao, nužno se tenet
izdvaja iz raja kojim upravlja DIV
znan ko alfa iz kojeg se udvaja TENET,
pa omega pa PATER pa NOSTER pa VID...

maraviglia u sevilla ko te šljivi
u sonetu si sumnjiv, naličiš gljivi!

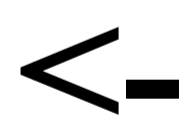
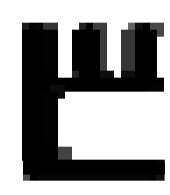

Sanjin Sorel
Palimpsest (Rijeka: Centar društvenih djelatnosti mladih, 1997.)

Spomen-ploča imenu

Bezimene pozdravljaš i vežeš ih uz svoj grad
ljubimcu, čija ogrlica tek do table Osijek seže!
Kroz humanisa gledaš dok gmiziš Štrosikom
sve dok upaljene sirene ne odahnu, a ti
se odvažiš podići pogled u ravnini oku.
prohujalo ti s vihorom, gmizavi crviću...
U tom tijelu više takta nema, a ritam u njemu
udara
koji je naučio hodajući, ne stajući, ne gledajući
U tebe.
Sad bi ga htio pitat kako se zove?
Zove se Ja imena nemam, ono
je nestalo u ritmu njegovih glasnih koraka
prema kraju (I zbilja je htio
u drugima postojati!!)
i sad počiva, bijelim kremenom
u crnom mrtvom mramoru, poput nas (!)
na spomen-ploči.

Izabela

... stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus...

bubam slovo.
slažem slova, tvorim riječi, govorim - az
jezičila sam si je
kao i Egipćani, Hebreji, Armenci. Arapi, Grci i Slaveni.
jezičit ću češće
i kad prohujamo s vihorom, nakon big end(g)a, nakon
kraja svijeta. Ostat će (mrtvo?) slovo na pergameni. Ostat
će uklesano crnim kremenom u dragi kamen iz 1100.
godine. On je big bang. Božja čestica. Početni prasak.
ne pitam za ime
jer ga nemam. Prazno. Nepostojano. Izbrisano. Uništeno.
Golo. Kada sam referencijalna, a ne smisljena.
teško uspostavljen trokut, punim označeno, igram se
označiteljem. Insinuiram. Arbitrarno.
jer sam az poet, jer sam az človek.
bubam kuću.
bubam labirint.
bubam Boga.
bubam dva.
ostajem na spomen-ploči
az Ivana imenom Buljubašić

aranžman by Sanjin Sorel
covered by Ivana Buljubašić Srb

Cura koja je sjebana

Odlazi ujutro, vraća se nešto prije TV dnevnika.
Zapadno radno vrijeme.
Dugačak crni kaput, siva svjetlost na njenom licu.
Kosa zataknuta iza uha.
U njenom sandučiću nema ničeg
osim reklama za besplatnu dostavu pizze
i računa za vodu i grijanje.
Otključava vrata, baca stvari na pod.
Umiva se i dok se briše mekim frotirom
dugo gleda svoje lice u ogledalu.
Oblači staru isfucanu trenirku i sjeda pred TV.
Podgrijava jelo od jučer.
Gleda kroz prozor, pere zube.
Napokon, odlazi spavati.

Tatjana Gromača
Nešto nije u redu? (Zagreb: Meandar, 2000.)

Tata

razlila se tvojim tatinstvom crvena jeka
kojom si odagnao boje sa sebe.
Mrak tvoje crne suze oblio je
tamo neku wannabe ženu
koja misli da piše i zna!
Tek nakon što si gadost
počeo kužiti tuđim gradom
shvatila je da nisi kriv
što si crven i upaljen.
Tko ne bi lio grimizni juice
da ga grize bučna, zubata
bijela zmija?
Pusto Trnje Sada Pjeva
vrati se TATA,
nositi ćemo srebrne oklope
pri ponovnom susretu!

Izabela

Tata, cura je sjebana, opet

“on je skroz crn, moj otac”

Sjedimo na kauču,
gledamo središnji Dnevnik.
On čvrsto drži daljinski,
i jebemu,
nikome ga ne da.
Sjedimo jedno pokraj drugoga,
kauč se ulegnuo pod težinom
njegovoga tijela.
Kad sam bila djevojčica,
tata je sjedio na kauču
i pio pivo.
Još smo tu.

aranžman by Tatjana Gromača
covered by Mateja Horvat

Tamni vrh jezika

snježenje. jezik moj. bijela točka
odakle tebi pada snijeg, raste kosa
iz crnoga ti djevojčica plače
čim vidi mrak, umorna je kao voće
i zaspi na vrh jezika

snježenje. obrnuta bol koju treba sačuvati
mekanu kretnju, šapu od okomice kojom bi
se taknula površina kože, sva od usijanja
snjegovina. ne. ne. snježenje, tekuća glazba
glazba sebe same, duge bijele trabe
plesni glas kako pada, bez povijesne razlike
u trbuh od mrlje, odakle tebi raste križ
golo rame zemlje

snježenje. jezik moj. ekran od sipkosti
kamo ide duša, zar je ikad bila
uhvatljiva u vrijeme (dah koji piše)
tiho tijelo snijega
zatvori ti taj motiv
u živi bok ga rani

planinu bijelu kao upitnik

Anka Žagar
Nebnice (Zagreb: Naprijed, 1990.)

Tehnička podrška

Pada snijeg na zaslonu tvog
pokidanog televizora.
i udara ti svjetlost u lice
prašnjave praznine.
Uh kako boli bezdogađajnost!
Odustani od zujave i zasiatne tišine!
Udari nogom ekran i uđi!
Katodne cijevi provest će te
jedinim realityjem tvog života –
zagorenom žicom na
stražnjoj strani mozga.
Nije strašno, kaže majstor!
Ionako ti ne treba istina!

Izabela

Program tvog televizora

Nema emitiranja...
Samo snijeg na tom ekranu, ekranu
od sipkosti.
Usijanje je na vrhuncu.
Ekran.
Kao tekuća glazba
kroz katodne cijevi.
Je li uhvatljivo u vremenu?
Istina ti je tu,
na vrhu tvoga jezika.
Izreci....
Ne treba ti.

aranžman by Anka Žagar
covered by Ivana Mirošničenko

Crno-bijeli umnožak (baby – stilfigure) (thought of eternity)

Iskra, nikako, na prstima možda, jako lijena
a skraćena do poželjnog igranja
stoji.

Cijedi se planet, sutrašnja crnina rađa Đurinu tehniku

točka orisuje oplahu krugova, valjaka, kuglica (mi ih
djeca u proljeće ispisujemo, ližemo trulovišnjasti suhi nalet ravna mora)

Oni, ono hoće iskočiti, skratiti spektar
nadilaziti
migoljenjem drmusave točke
(pojesti color TV)

Načiniti smetnje i stizati se
nagnuti
pogledavši u ulicu ubijenih ringe-ringe-raja

Goran Rem
Past ili Post (Osijek: Revija, 1985.)

Tehnička podrška

Pada snijeg na zaslonu tvog
pokidanog televizora.
i udara ti svjetlost u lice
prašnjave praznine.
Uh kako boli bezdogađajnost!
Odustani od zujave i zasitne tišine!
Udari nogom ekran i uđi!
Katodne cijevi provest će te
jedinim realityjem tvog života –
zagorenom žicom na
stražnjoj strani mozga.
Nije strašno, kaže majstor!
Ionako ti ne treba istina!

Izabela

Iskra, nikako, na prstima možda, jako lijena
PADA SNIJEG NA ZASLONU TVOG
a skraćena do poželjnog igranja
POKIDANOG TELEVIZORA.
stoji.
I UDARA TI SVJETLOST U LICE (GORANE)
Cijedi se planet, sutrašnja crnina rađa (Đurinu) PRAŠNJAVE PRAZNINE
tehniku

UH KAKO BOLI BEZDOGAĐAJNOST!
točka orisuje oplahu krugova, valjaka, kuglica (mi ih
ODUSTANI OD ZUJAVE I ZAŠTITNE TIŠINE!
(goran i(dva puta)zabela djeca u proljeće ispisujemo, ližemo trulovišnjasti suhi

UDARI NOGOM EKRAN I UĐI!

naleta ravna mora)
KATODNE CIJEVI PROVEST ĆE TE
Oni, ono hoće iskočiti, skratiti spektar
JEDINIM REALITYJEM TVOG ŽIVOTA-
nadilaziti
SAGORENOM ŽICOM NA
migoljenjem drm-drm-drm-drmusave točke

STRAŽNJOJ STRANI MOZGA.

(pojesti color TV)

NIJE STRAŠNO, KAŽE MAJSTOR!

Načiniti smetnje i stizati se
IONAKO TI NE TREBA ISTINA!
nagnuti
IZABELA OSTADE BEZ TEKSTA

pogledavši u ulicu ubijenih ringe-ringe-raja

goran i(x2)zabela razgovaraju

aranžman by Goran Rem
covered by Sonja Smojver

< X = X >

rublje je uglavnom bijelo.
 lijevom i desnom dižem lakše utege.
 ružan sam, zato ti se smijem.
 zato što sunce izlazi i zalazi
 mijenjaju se straže čiji te koraci
 zibaju u posteljini i
 liječe od nesvjestice.
 tamo gdje počinju modrina i pamćenje
 prestaje razum, svatko to zna.
 na vagi ni danas nema ničega
 ali kazaljka kao i nekada
 pulsira između dvije mrtve, svijetle usnice.
 x = x
 u plastičnu vrećicu pa na smeće
 ćeš ti s mojim velikim srcem
 samo ako i danas ne bude snijega.
 potpuno sam smetnuo s uma
 sve tvoje dobre navike.
 ako doista svatko bude petnaest minuta netko
 imamo točno tričetvrt sata za
 ustrijeliti se.
 revolverom na vodu.

Delimir Rešicki
Die, die my darling (Zagreb: RS SOH, 1990.)

Soldier of Fortune

Kreativnost počiva u okrugloj dimenziji
 šarenih snova i olakšanja od bola.
 Nema suše u području 69,
 samo plodna vlažnost kreature
 i slatki masni prirodno ugojeni
 muf citata onih koji probahu i
 izdahnuše sretni jer su letjeli na
 gusto tkanom tepihu razabirući
 zvuke električne gitare svirane
 bocom piva crne ruke.
 Lelujava priroda čuje, a note
 vide, ono što ja mislim ušima
 i ne mogu reći kožom!
 Zato oči plutaju dimenzijom 69
 spokojno,
 Jer su naučile vjetrenjaču da drži mač!

Izabela

Die Soldier Die Fortune

u području 69
 živi kreativnost. počiva u okrugloj dimenziji šarenih snova
 u spavaonici 69.
 želim otploviti u dimenziju 69
 olakšati bol
 leteći na tepihu
 nošen zvukom
 el. gitare što crna ruka bocom piva svira
 kažem tebi soldier!
 6=9
 i ugojeni muf citata onih koji izdahnuše sretni
 daje vlažnost području
 šestdevet.
 ne osjećaš prirodu koja čuje. note koje vide
 i oni ti ne mogu više reći
 soldier
 ono što misliš ušima a ne možeš reći kožom
 drži li vjetrenjača mač?
 postoji li dimenzija 69?
 die die soldier
 die die fortune.

aranžman by Delimir Rešicki
 covered by Marija Radman

Pjesma koju tek treba napraviti

materijal:

uzbunjenost azijom; malo patetike i rodna gruda; also:
 muda sv. anastazije plus baterijska paradigma - jezero-
 devetstotinasedamdesetsedma uščitana kao ostrizak zgu-
 snuta sklopa karnevalskih RA-GUZA;
 slađahna crnok/cmok narav - kurban-bajram blagdanska
 foto-frajla plus artefakt-himen nesmislen i plodonosan
 đaval linfo čija se lamentacija /na koncu / survava u pepel-
 ničastu plosnatu rit:

pica _____ švica
 vrage ____ i ____ orsagi
 špek ____ u _____ drek

jako fest /post festum/

plus monotona zvona: A.G. - asonanca tralalalace koloseu-
 mom

post scriptum:

dopušta se uporaba svih pomoćnih sredstava /ako nabavite
 cement cigla vam neće ni trebati/

pjesma se i ne mora napisati

BIT ĆE TO JEBAČKA PJESMA

Branko Ćegec

Eros, Europa, Arafat (Zagreb: Sveučilišna naklada Liber, 1980.)

Ona koja je pokidana (lutka)

U sjeni visine razbijenog izloga obješena je apatična lutka
 našminkanih ljubičasto psiho-očiju slijepjeno zuri s visoka.
 Procijep joj zašiven i znam da ju boli praznina plastična tijela
 koje nema punjenja da utiša grotlo, niti da sagnjili cijev i
 propusti tvar u šupljinu. Da si barem zla, nesposobna, mrtva
 igračko! Spalio bi ti glavu i gledao kako gore širom otvorene oči
 kojima svisoka promatraš svijet ispod sebe i razmišljaš bez
 mozga, i postojiš bez imena i gledaš a ne progovaraš!

Izabela

Judita

(fragmenti)

I.

Uimeocaisinaiduhavetoga. Amen. Kamen.

Tišinu je presjekao urlik nervozne gitare.

Zapalila je cigaretu i stala pred oGLEDAla.

Crne očne duplje promatrale su prosječnost jeboZOVnog odslika stvarnosti.

O K E

R Z

Začešljala je I

U o

k

o

m

i

t

o

i na oči nanijela mastan sloj crnog kajala. (...)

II.

Disko kugla. Divljanje neona.

Prostoriju je destruiralo vrištanje *beata* i harmonike.

U vrtu dvorane kralj turbofolka nozdrvama je pozdravio

. (...)

III.

Grimizno praskozorje sLAGALO se s gustom tekućinom na njezinim
 rukama.

Punk's not dead –

– a smrt nikada nije izgledala ljepše.

Otpuhнула je veliki *fuck-off* učmalom svijetu

i pretvorila se u sTUP od soli.

Marulić se okrenuo u grobu i pokazao srednji prst postmoderni.

Amen.

nem. ~~⊗~~.

aranžman by Branko Ćegec
 covered by Kristina Krušelj

borba s kamenom

Noću ti silaziš iz svoje školjke u ovaj svijet.
 Blijed i satrt.
 Zamjenjiv u kamenu srebrnasta sjaja –
 kao cvijet nesanice.
 Između tebe i predmeta nema sličnosti.
 Toliko ste različiti da postajete na
 časove nemjerivi: kao toplina neba,
 kao ljuska tvrde oskudice sna.

Nema više ničeg ljudskoga u tebi;
 baš kao ni u kamenu.
 Oboje ste borci s krupnim zvijezdama na čelu,
 omamljeni beskorisnom pobjedom,
 toliko nedosezivom i toliko suvišnom.

Sjenka koja vas prekriva je blagodarna.
 Utažuje vam žeđ i nemire,
 a na smetlištu joj prestaju granice.
 U razdraganom polju – gdje se izjednačuju
 škrte oluje i iskupljive riječi – prestaje vam jad.
 Bez hropca i bez munje. Kao u kakvom krugu.
 Ostaju samo međe s mirisom na kasni gnjilež
 i riječne topine što dotiču vaš kratkotrajni vijek.

Zvonko Maković
Prostor voštanice (Split: Izdavački centar mladih "Marko Marulić", 1969.)

Ona koja je pokidana (lutka)

U sjeni visine razbijenog izloga obješena je apatična lutka
 našminkanih ljubičasto psiho-očiju slijepljeno zuri s visoka.
 Procijep joj zašiven i znam da ju boli praznina plastična tijela
 koje nema punjenja da utiša grotlo, niti da sagnjili cijev i
 propusti tvar u šupljinu. Da si barem zla, nesposobna, mrtva
 igračko! Spalio bi ti glavu i gledao kako gore širom otvorene oči
 kojima svisoka promatraš svijet ispod sebe i razmišljaš bez
 mozga, i postojiš bez imena i gledaš a ne progovaraš!

Izabela

Gadura

*(U sjeni visine razbijenog izloga obješena je apatična lutka
 našminkanih ljubičasto psiho-očiju slijepljeno zuri s visoka.
 Procijep joj zašiven i znam da ju boli praznina plastična tijela
 koje nema punjenja da utiša grotlo, niti da sagnjili cijev i
 propusti tvar u šupljinu. Da si barem zla, nesposobna, mrtva
 igračko! Spalio bi ti glavu i gledao kako gore širom otvorene oči
 kojima svisoka promatraš svijet ispod sebe i razmišljaš bez
 mozga, i postojiš bez imena i gledaš a ne progovaraš!)*

Imala je dugu kovrčavu kosu. Ušla je
 a da ju nisu odmah zapazili. Mislili su
 - da ima prekratku haljinu
 - da su joj oči prenacrtane
 - da je zauzela pogrešan stav.

S vremenom se promijenila, privlačila je
 poglede.
 Sumnjičave,
 ljute,
 stisnute,
 plašljive.

Nemamo sad vremena, žurimo - rekla je
 žena. Djevojčica je gledala meke
 kovrče. Djevojčica je imala kratku kosu.
 Djevojčica je pognula glavu i krenula
 za majkom.

aranžman by Zvonko Maković
 covered by Žaklina Viljevac

* * *

usne ti odišu nekom možda budućom ciklamom
postelja pozdravlja siromaha
upotrijebi me
use me kao izgovor za druge dane
vraćaš ih na prve
dotle sunce već izgori
naslanjaš oči na sunce
i portret je gotov sa sićušnom bilješkom snijega
za spremanje sigurnosti
i opremu hrabrosti

s troškom oka
potkapaš svoje korake

Preko zelenih
rasprava šuma se rasplesala i smočila lice.

Jadranka Vuković
Rubljenje granica, tijela (Drenovci: Hrašće, 2001.)

New Moon Risin'

Novi mjesec uzdigao se na jutarnje nebo
i zacvilio trubom brzopletog cvijeća
punjenog praškom psihodelične nesanice.
Zorom je tekao britki, tupeći miris
a grad je sjao dobrom mjuzom
osamdesetima izglačanog cedeća.
Zgrade natrpane ljudima izbacile
su gola tijela na omjesečen dan.
Ljubav je sletila gradskom zvonu
na rame i pozvala sirotinju
da zaboravi na golotinju!
Ipak,
novi mjesec uzdigao se na
osječko nebo!

Izabela

Mjesečeva čarolija

Dan raznosi tamu, na nebu otisak noći: blistavi mjesec. Taraam!
Hajde,
uplovi u dan,
rasprši
tu tjeskobu i strah. Samoću i tišinu
razbij
ponekom dobrom, starom nojz notom
osamdesetih.
Otjeraj riječi,
vrijeme, misli, tišinu,
i nek je noć *sletila*. E nek je!
Umiri se. Umiri!
Zagrli ljubavsreću.
Zarubljen je dan i novi likovni mjesec sliven bulji nad osječkim nebom.

aranžman by Jadranka Vuković
covered by Tomislava Kesegić

Morgenstern

O, slava ti čizmo galgenskog Picara,
 o, slava majmunskom lišaju i epu
 u kom herbariji bruse atlas i sol.
 Škrgut mozga u staklenoj klici, –
 konkvistador snima etrursku hijerarhiju.
 Dogorjevaju trbusi i brade, božje lokne
 – furijine fige.
 Ušata stepa u skaski – europski štagalj u
 plimi.
 Skutren pip kozmogone bigamije – i žulja
 demonu.
 Prži se teatar na tlorisu džungle
 i ljutom bublju Was Ist Dort u ravni
 – makaronski sirup iz mongolske žabe.
 Ali gle! Bucifalova kokoš trči na Akropolu.
 Joj! Goetheanum.

Milorad Stojević
 Ličce (Zagreb: August Cesarec, 1974.)

New Moon Risin'

Novi mjesec uzdigao se na jutarnje nebo
 i zacvilio trubom brzopletog cvijeća
 punjenog praškom psihodelične nesanice.
 Zorom je tekao britki, tupeći miris
 a grad je sjao dobrom mjuzom
 osamdesetima izglačanog cedeu.
 Zgrade natrpane ljudima izbacile
 su gola tijela na omjesečen dan.
 Ljubav je sletila gradskom zvonu
 na rame i pozvala sirotinju
 da zaboravi na golotinju!
 Ipak,
 novi mjesec uzdigao se na
 osječko nebo!

Izabela

Trip to Zion

Radio Student i ovog ponedjeljka
 Zove na kratko putovanje do Ziona i natrag.

Pratim njihove ritmove u ritmu svoje
 Psihodelične nesanice.
 Obuzima me božanska romansa.
 Gibam se na valnoj duljini.
 I koža odgovara na vibracije. Plešemo roots & culture jer
Dance is meditation in motion.

Gostuje sastav iz Rijeke znan kao Balkan Kolektiv.
 Jedan od članova po tko zna koji put govori kako im savršeno odgovara
 Biti nepoznanica za većinu stanovnika ove države.
 Vrlo mudro zbore ljudi s radija i moj sprženi mozak donekle pamti.
 Revolucija 21. stoljeća je duhovna evolucija.
 Riječi odjekuju kao jeka, začetak Tišine ili korijen Istine.
 Nekad mi govore
 Nekad pjevaju
Emancipate yourself from mental slavery, none but ourselves can free our minds.
 Lampica se pali. Zavjese se dižu.
 Oči slušaju
 Uši gledaju
 Fotomontaže. Video projekcije. Grafičke uratke.
 Popraćene glazbenim strunama.
 Moja poezija je također glazba, ona je linearna i gramatički logična.
 Ode vrijeme, vlak za Zion polazi.
 K, vragu! Tamo ide
 I moj um.
 Jadno izmoreno tijelo još nigdje ne ide. Još neko vrijeme ostaje u ovoj
 Okrugloj dimenziji.
 Ipak, Vinkovci su hologram.

aranžman by Milorad Stojević
 covered by Ana Brekalo

Kako ti je lijepo bog dao

Povedi pjesmu na proplanak
 i izvuci iz pojasa pero!
 Slušaj šapat omorika
 i pitanje razgovornih ptica spikerica!
 Kani se vladalačkih stolica
 i otvorenih vrtloga vlasti!
 Skupi skutove otrošne kabanice
 i pridrži kapu na glavi!
 Nasmij se ozbiljnicima mramorna lica
 i skutonošama njihovim!
 Pljuni u prašinu zemlje
 i kalom liječi oči ekrana!
 Ozdravljuj izlučene moćnike
 i uzvišene sažaljiv dnevice!
 Zahvaljuj Prijatelju zvijezda,
 trava, ptica i ljudi
 i smjenjuj se s njima u pohvali!
 Obavij lice rupcem maglice
 i omotaj oko prstiju sunčane zrake crtovlja!
 Kako ti je lijepo Bog dao
 i nije ti nogu prikovao!
 Voli te Učitelj, Ivane,
 Ivane, Učitelj te voli.

Ivan Golub
 Oči (Zagreb: Naprijed, 1994.)

Anatomija romantizma

Kao more, slane su mi SUZE
 (Izlučina suznih žlijezda koja održava vlažnost oka)
 TIJELO mi drhti kao valova šum
 (ljudski ili životinjski organizam,
 shvaćen kao cjelina oblika i funkcija)
 SRCE da mi paze, poslane su težnje
 (mišićav šuplji organ koji se nalazi u prsima
 i koji je glavni organ u optoku krvi)
 kroz trnovit put.
 TIJELO i duša za tim mi čezne...
 (Ljudski ili životinjski organizam,
 shvaćen kao cjelina oblika i funkcija)
 O varava srećo, prevari mi UM
 (najviša spoznajna moć, ukupnost spoznaja
 na teorijskom i praktičnom području)
 Laži i jadi, predrasude, KRV,
 (tekućina koja teče kroz žile
 organizma čovjeka i životinja)
 na zabranjenom cilju sreće
 budite moj vjerni drug.

Izabela

Knjiga moga postanka

U početku stvori Bog nebo i zemlju i mene od zemlje
 stvori. Tako bude večer pa jutro – dan 10. svibnja 2013.
 Dode mi riječ:

Ja sam antonia (ti si me zazvao imenom).
 Ti si Alfai Omega - (moj) početak i svršetak.
 Ja sam a u Alfa i a u Omega.
 Ja sam a-a (nomen est omen).
 Ti u meni i ja u tebi.
 Moje je tijelo postalo tvoj hram.
 Skroman.
 Moja je duša postala tvoj vinograd.
 Neobrađen.
 Moja je suza postala kap koju čuvaš na svom dlanu
 (dolazi dan kad ćeš otrti svaku suzu s mogega lica).
 Tvoja krv je moje svjetlo i moja tama.
 Iz tame u svjetlo – preko trnja do zvijezda.

aranžman by Ivan Golub
 covered by Antonia Rašić

U prolazu

Ovaj grad,
naći ćeš ga pod vodom
na karti koju si savjesno istetovirao
pod jezik i lisnatu dušu.
Proći će jedna žena, tako tužna žena
i upitati te jesi li spreman
večerati mulj,
to toplo, ljekovito dno.

Marijana Radmilović
Portreti nepoznatih žena (Drenovci: Hrašće, 1998.)

Posjet kinematografu

Vrištim predivnim kaosom u jeku
planine koja mi šuti.
Kaže mi Dinko da moj nemir nije
sad i da ne znam pjevati samoću.
Isto tako ga ne volim jer volim
ljubav iz zadnjeg reda onog
staromodnijeg kina u kojemu
projekcija ponekad zašuti
potpunom i mrklom tamom.
I nije me strah da će golemi zastor
pasti na mene, imam ružičaste
naočale s dvostrukim staklima.
I molim vas, prestanite mi nuditi
blockbustere dubokim glasom,
odradit ću filtraciju sama!

Izabela

X pjesma

Čvrlji i izjeda.
Poviš prsi,
ispod vrata – jer se duplam.
Bol razlike sada navire.
Onaj koji spašava je Tu! Stigao.
Bol razlike sada mine.
Jedna Ja polako nestajem...
Ne čvrlji i ne izjeda.
Koljena i čelo vlaže se.

aranžman by Marijana Radmilović
covered by Maja Kelava

obideš sva napuštena ljetovališta
 posjetiš me s komadićem drveta zabodenim
 pod noktom.
 imam i škrinjicu od ružna drveta
 kamen mudrosti
 nekoliko izbrisanih negativa.
 sasvim dovoljno za prizor iz filma
 koji su nam branili gledati
 dok smo bili djecom.
 dostaje za bljesak modre svjetlosti
 za igru očiju u podnožju noćnoga
 krajolika i završni refren
 smoke gets in your eyes.

Romeo Mihaljević
Anđeoska konverzacija (Zagreb: Mozaik knjiga, 1997.)

Posjet kinematografu

Vrištim predivnim kaosom u jeku
 planine koja mi šuti.
 Kaže mi Dinko da moj nemir nije
 sad i da ne znam pjevati samoću.
 Isto tako ga ne volim jer volim
 ljubav iz zadnjeg reda onog
 staromodnijeg kina u kojemu
 projekcija ponekad zašuti
 potpunom i mrklom tamom.
 I nije me strah da će golemi zastor
 pasti na mene, imam ružičaste
 naočale s dvostrukim staklima.
 I molim vas, prestanite mi nuditi
 blockbustere dubokim glasom,
 odradit ću filtraciju sama!

Izabela

„Široki ekran je loše filmove učinio duplo lošijima.“
 SAMUEL GOLDWYN

my this & my that

zimski vrt moje je platno
 crtati, prstima, film po zamagljenim staklima?
 (bez upitnika) Yes
 voljeti je zvuk, divno osjećati
 prikaz nijemog filma;
 glazbeni program kutije s katodnim cijevima:
 „my way“
 zašto ne bi otišla u kinematograf –
 pitanje je koje bi mi Netko mogao postaviti
 achtzehnhundertsechsdneunzig?
 prozori se odmagljuju moj odraz
 u staklu flashback – djetinjstvo je ipak

aranžman by Romeo Mihaljević
 covered by Natalija Mujan

* * *

Pismo Željki J.

Draga Željka,
 odakle ti hrabrosti da pričaš
 kako ti je život stao u toj koloni
 (a imala si samo pet godina),
 kada ja tvrdim da na moj uopće nije utjecala.
 Priznaješ kako te proganja ubojica
 tvog prijatelja, ali ne bojiš se, kažeš,
 uspjeh ću u životu jer sam se naučila boriti,
 a i pišeš poeziju pa se malo
 nasmiješiš...
 Živiš na rubu, kao da cijelo vrijeme
 do sada nisi bila preko.
 Ja te molim da mi ne slamaš srce
 svakog osamnaestog dok te snimaju novinari
 (na prvom zadatku)
 gdje stojiš pored Dunava sva blijeda i ozbiljna
 (uvijek s godinom više)
 s tim licem za koje bi svi BBC-jevi reporteri
 prodali dušu dok su gledali kako sitno
 i uplakano obilazi svijet.
 Dakle, ja te molim, samo mi ne slamaj srce
 pričom o tome kako ti je najveća želja
 da jednog dana otvoriš cvjećarnu
 u centru grada.

Ivana

Ivana Bodrožić
Prvi korak u tamu (Zagreb: SKUD Ivan Goran Kovačić, 2005)

Kino Europa

Toplinski valovi isparavaju asfalt
 kalendarski blizu kraju svijeta
 i ne mogu se ne pitati što
 se dogodilo 2012. s kinom
 Europa?

Provincijska ljepotica ružem
 boje ciklame dreči po pastelno
 roza harmonika-zidu utemeljenih ljubavi
 na sagorivoj roli hollywoodskog filma.
 Pa naučivši gorjeti filmskom vrpcom
 kida svoje scene u lakše razgradive
 opasne otpatke.
 KINO EUROPA, proroče svoje propasti
 hvala na pogledavanju u budućnost!
 Ti si simbol kolonizacije; povorke putujućih
 cigana zamamnog trodimenzionalnog daha.
 U ljeto 2012. izdahnuo si kao asfalt a ruž
 boje ciklame ispunio je tvoj zid novim
 krvavim natpisom neke
 napuštene generacije.

Izabela

Kino 1991.

Teška prašina mirisa boli i straha šiklji iz oskrvnjenog asfalta
 Dan kada se ispraznio Grad, Silom!
 Ne mogu, a da se ne pitam što se 91. dogodilo s mojim tatom.

Grad na Dunavu drečao je okupan bojama crvene ciklame, a tog smo jutro
 Iz grada izlazili nešto drugačije nego inače. Naučivši živjeti u sobici hotela,
 nas troje, kidamo svoju nadu ispred jastučića za sjedenje napravljenog
 od krzna iz njegove jakne koju je teta spasila iz Vukovara.

KINO STRAHA, prorok tek nadolazećih boli od kojih smo umrli već oko deset ti-
 suća puta. Ti si simbol povorke putujućih od kojih su se tek rijetki vratili.

1991. izdahnuo si i klonuo na mukama, a boje ciklame još uvijek stoje urezane u
 tvojim zidovima.

A što je sa majkama, kćerima, suprugama? One i danas pišu pisma
 NESTALIM generacijama, ZABORAVLJENIMA.

aranžman by Ivana Bodrožić
 covered by Santina Kresinger

Slovo o

Ovako je slovo puklo

(())

Uzeo sam OHO i zalijepio ga

O

Htoo som noaposoto
jodon stoh
slovo O jo poklo
po nosom mogoo
sod morom čokoto
dok so osošo

Borben Vladović
3 x 7 = 21 : (pjesme) (Split: Nakladni zavod "Marko Marulić", 1973.)

Pop Up MTV Baby!!!

Feelin' so trapped, left by the world in the corner
with walls of memories who're screamin' my name
Fightin' soundly to find escape with ghosts of past chasin'nnn
for me. Believin that future will bring me safety in smile,
has never been, baby, never been so far ...

Tryin' to tell you how I'm screamin inside,
with fire of your love I beg for reclaim of my heart,
from those who hurt me, from those who're
tearing your baby apart, so hard...
I feel I'll never come around...

Burn those broken frames, throw those lies away,
bring me to your arms and tell me
that everything will turn just fine...

In debris of the bottle they left behind,
still lies a part of me, still tryin' to be a child,
Still pullin' for a hand pretending it's alright,
those ghosts who sent that child to die...

Burn those broken frames, throw those lies away,
let me see reflection of (little) me in your eyes,
while you are tellin' me that those ghosts live just in a
story and that will never happen to us...

Izabela

Ja vama temu, vi meni pjesmu

(fragmenti)

O zarobljenoj, ostavljenoj, od svijeta, u kutu.
O zidinama sjećanja izvikivanih imenom Njezinim.
O potrazi za izlazom, u borbi, o Njoj, glasno gonjenoj duhovima prošlosti.
O vjeri u sigurnu budućnost donesenu smiješkom koji nikad ne bijaše tako
daleko kao sada
O pokušaju da kaže kako je VRIŠTEĆA iznutra.
O vatri njegove ljubavi kojom ga moli da joj pripitomi i zacijeli srce.
O onima koji Ju povrijediše, o onima koji ih razdvajaju.
O osjećaju da se nikad ne će oporaviti.
O spaljenim i/z/l/o/m/lj/e/n/i/m

O k v i r i m A

K M

V I

I R

R I

I V

M K

A m i r i v k O

o odbačenim lažima:

O uzimanju u naručje njegovo i obećanju da će sve na kraju dobro biti.

O krhotinama boce u kojima je još uvijek dio Nje.

O pokušaju bivanja djetetom koje drži ruku praveći se da sve je dobro.

O duhovima koji poslaše dijete da umre.

O spaljenim i/z//l/o/m/lj/e/n/i/m

aranžman by Borben Vladović
covered by Ranka Kojčinović

Tajna

Napisat ću najljepšu pjesmu,
 o ribama i životu koji sam proveo na moru.
 Prepunu toplih kiša, krša i gromača
 što ispunjavaju ostavljena platna.
 Školjke će snivati svoje zaljubljene snove,
 o nizanju bisera na tuđim ogrlicama.
 U pozadini će odzvanjati glazba.
 Prešutjet ću ti sva znanja o navigaciji
 i starim jedrenjacima koje čuvam
 skrivene u dalekim bocama.
 Kažem ti, napisat ću pjesmu o soli,
 i vodi iz koje smo pobjegli negdje.
 Kao isušeni talog darwinove
 teorije o postancima,
 gladni horoskopa, interneta
 i drugih jeftinih vradžbina.

Ivan Kunštić
Kora (Drenovci: Općinska narodna knjižnica, 2010.)

Crvenoj na Trgu II

J. Leović – Pogled s trga

Godinu dana nakon...

Iz ove perspektive izgledaš drugačije.
 I sad kad smo postale dobre i ne značiš
 samo Osijek, već moje buđenje,
 postala si nešto drugo.

Onaj bljesak koji je Josip ocrtao
 sad je moja stvarnost tebe.

I ne mogu te više vidjeti crvenom,
 ti si blijeda u svojoj uznositosti.
 I majka si, koju ostavih ka istoku
 pa me mjesto nje zoveš u dan.

Izabela

Popunjavanje

Sjećaš se da sam
 pristala gledati
 panonicus mare.
 U utrobi slavonske ravni
 nalaze se
 kartografski emiteri
 mora
 i naslaga, rekao si.
 Na ekranu se prikazivala
 dobro jutro alpe, dunave
 i jadrane, a ti si
 vremenski
 pomicao programe
 po talogu humusa. Čulo se
 otjecanje vjetra
 i nabranje
 fosilizirajuće
 svevremenskih
 tjelešaca.

aranžman by Ivan Kunštić
 covered by Doroteja Eškutić

Na svomu mjestu

Tvrđ sam ja muškarac
 zalogaje novog vjetra i dosadnog odsuća obrnutim
 dlanom pomilujem
 i zaspim
 A zatim vježbam salto aerobic
 istežanje
 Ustanem se i kažem Mirna
 žao mi je ali ja bih te pojeo
 Puste me na miru priznajem skupljam
 po cijeli dan po močvarama šibe metle
 od živčanih biljnih čudovišta načinim
 Sjednem i provozam se
 lijepim mrakom ceste
 Curice
 iz plave kave sa dna mi
 mašu
 sasvim je to primjeren poljubac
 Iz dalekih dvorišta ljubičice i
 jorgovani staromodno mirišu
 Tvrđ sam ja
 muškarac
 ne dam se
 vjetrom zavesti
 Svaki put kad zaplačem
 najedem se korijenja

Marinko Plazibat
Postelja od orahove sjene (Drenovci: Hrašće, 1999.)

Crvenoj na Trgu II

J. Leović – Pogled s trga

Godinu dana nakon...

Iz ove perspektive izgledaš drugačije.
 I sad kad smo postale dobre i ne značiš
 samo Osijek, već moje buđenje,
 postala si nešto drugo.

Onaj bljesak koji je Josip ocrtao
 sad je moja stvarnost tebe.

I ne mogu te više vidjeti crvenom,
 ti si blijeda u svojoj uznositosti.
 I majka si, koju ostavih ka istoku
 pa me mjesto nje zoveš u dan.

Izabela

Bijela haljina

sjedim na trgu
 asfaltiranom užurbanim koracima
 tramvaji VjetrovitoM prolaze
 voda izvire, kažu fontana.
 a ja vidim Karašicu
 jasmina, kristina, andrijana, monika, domagoj, branimir, ivana, tatjana svi su
 tu
 kupamo plovimo ručamo pijemo karašicu
 kao nekad,
 dok je tata vozio đubre i slamu nosio svinjama
 kiša je
 padala djeca su gazila
 blatnim lenijama
 verali smo se stablima
 orah i bagrem u našoj bašči
 tamburica bećarac i šljivovica
 kuća na kraju sela
 a onda se poderala
 bijela haljina mama je vikala popizdim.
 i odem
 u svoj grad gledati nebodere
 kako oru moje njive
 u traktoru
 dok mi iz usta izlazi zasijana zemlja
 korijenje mi
 ne
 da
 isplivati iz Petrijevacu

aranžman by Marinko Plazibat
 covered by Nikolina Rebrina

KRITIKA I

Nekopirani umnožak – 22 kritike – O Taj-gradu Antuna Babića, zapravo Torta o knjizi, traktat, Hikos Mash-up studijski lirski kolektiv. Ur. Goran Rem, prired. Sanja Jukić. Osijek: DHK ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski, 2014.

VLATKA STOJANOVIĆ:

Smještanje Mickeyja i Donalda u podzemne gradske prolaze Matijevića asociraju na svojevrsne nove katakombe, što je eksplicitno povezivanje srednjovjekovne „mračnjačke“ terminologije s invertiranom, parodiranom i ismijanom bajkovitošću, slično kao i vizualno-motivski sloj bajke *Propast Tajgrada* Antuna Babića.

SANJA HERAKOVIĆ:

One, zapravo, bivaju (dodatnom) karakterizacijom likova u ovoj bajci, pa tako i onih koje ti likovi mogu predstavljati. A možda i važnije za ovu kritiku, te su ilustracije uknjiženje likovnosti. Likovna umjetnost koja bježi iz galerije i seli u drugu vrstu umjetnosti – u knjigu.

ŽAKLINA VILJEVAC:

Najpoznatija Hegelova teza – da nas povijest uči samo kako od nje nismo ništa naučili – sve situacije u tom smislu pretpostavlja mogućima. Struktura tako, uz satiru, dobiva smisao, no je li to još uvijek bajka?

MIA JURIĆ:

Većina je radova nastala fotokopirnim umnažanjem, stoga se umjesto originala, govori o supostojanju jednako vrijedne edicije. Implicitan je to signal raspadanja i raspršenosti subjektiviteta koji svoj identitet ostvaruje kroz brojne kopije.

SONJA SMOJVER:

Umjetnički secirana bajka bijaše fotokopijom originala što nije narušilo prijenos estetskog iskustva. Tako je i s *NO arhiv* izložbom. Ta izložba implicitno upozorava na ono već izvikivano ovdje: BAUDRILLARDOVSKO simulacijsko i simulakrumsko (uz izostanak negativnoga u ovom prizivu).

MARIJA RADMAN:

Tihomir Matijević, u Akciji Kaufland, u trgovačkom centru Kaufland izlaže svoju skulpturu zlatnoga teleta, na osječkom Sjenjaku na vrhu jedne zgrade postavlja skulpturu Windfucker. Na svakom od navedenih akcija promijenio je identitet (ne)mjesta. Ona su postala mjesta i na trenutak su postala dijelom identiteta Osijeka.

MAJA KELAVA:

Matijević piše knjigu koja je, zapravo, *pismo kipara*, a slično je i kod Babića. Njegova bajka donosi ilustracije koje svojim grubim i pomalo grotesknim linijama podsjećaju na kiparske skulpture.

SANTINA KRESINGER:

Matijevićeva izložba donosi skulpturu te kipara koji traže sebe u skrivenom gradu čija se skrivenost ipak razotkriva pa praznine i pukotine postaju očite, kao i pukotine Tajgrada kroz koje se ušuljala tragičnost.

TOMISLAVA KESEGIĆ:

Osim navedenoga, mogli bismo reći da su likovi prikazani s ponekim elementima animalnoga. Zagledamo li se u ilustracije, primijetiti ćemo rogove, dugački rep i, među ostalim, mišići koji prikazuju snagu i moć. Kao i mišići, tako i rogovi predstavljaju snagu, agresivnost i uništenje.

VENESA ŠIMIĆ:

Također, ako bi se moja aktivnost promatrala prema Piceljevu tekstu za *aktivnu umjetnost* i kako je ona u jednome svojem dijelu neprimjerena, onda mogu reći kako sam svoju aktivnost realizirala sudjelujući na izložbi o *NO arhiv* izložbi.

NATALIJA MUJAN:

Galerija je kiparu *locus amoenus*, drago mjesto i upravo je u prostoru galerije dana mogućnost pronalaska identiteta. Sama ta potraga asocira nas na bajkovitu potragu u kojoj su česte i neizbježne prepreke i zli likovi koji pod svaku cijenu žele omesti planove onih „pozitivnih“.

ANA BREKALO:

Za razliku od ostalih kipara, Matijević sa svojom skulpturom putuje, šeta, kreće se i tako se realizira u formi putovanja. Njegova knjiga odraz je i dnevnik toga putovanja u kojem umjetnik, skulptura i grad traže svoje identitete.

IVANA MIROŠNIČENKO:

Umjetnost je nešto što će živjeti zauvijek i nikoga ne može ostaviti ravnodušnim, kako je i sam Ujević rekao: *Umjetnost nikad ne prima svijet kakvim ga je našla, niti ga ostavlja takvim.*

IZABELA BAGARIĆ:

Važnost pripovjedača ilustracijama postaje veća jer nam pripovjedač ocrtava svoje viđenje likova u djelu te na taj način, filmskim rječnikom rečeno – subjektivnim do-snimavanjem daje uvid u svoj položaj unutar djela.

DOROTEJA EŠKUTIĆ:

Kao što u Babićevoj antibajci dualiziraju tekst i crtež(i), ono dobro i loše u shvaćanju čovjekove prirode (osma Proppova funkcija lika i njegov karakter: Mažibrada kao zlikovac), tako i u Matijevićevim skulpturama i fotografijama vidimo borbu između onoga unutrašnjega i vanjskoga.

MAJA MARKAČ:

Akcija *Dejo Tuna i ja otišli na pivo vraćamo se odmah Tihomir* uklesana u kamen, pak, pita se o odnosu teksta i konteksta. Može li se govoriti o SMS-u u kamenu?

ANTONIA RAŠIĆ:

Umjetnost je, kako su i dadaisti pisali, čuvarica prošlosti, a svrha je digitalnog arhiva umjetnika konceptualne i neoavangardne umjetnosti upravo očuvati sjećanja, materijale, fotografije i dokumente.

IVANA BULJUBAŠIĆ SRB:

Ako pristanemo na pojam antičasopisa, moramo pristati i na pojam antiumjetnosti, umjetnosti koja postaje multimedijalna, palimpsestna i koja više nema osjećaja za originalnost, već inzistira na konceptu, ponavljanjima i preispisivanjima.

RANKA KOJČINOVIĆ:

Ono što je nekada bila pošta, sada je internet. Internet je medij prenošenja i odašiljanja radova, fotokopiranje je zamijenjeno digitalizacijom i skeniranjem, ali pri svim tim suvremenim postupcima ideja umjetničkog rada nije izgubila na značenju.

MATEJA HORVAT:

Postaje li skulptura identitetskom označnicom svih stanovnika grada, postaje li identitetskom označnicom samo nekih stanovnika grada ili ostaje samo identitetskom označnicom samoga kipara?

NIKOLINA REBRINA:

Izmišljeni svijet grada koji se može priljepiti i prelijepiti preko nekog stvarnoga grada djeluje poput Matijevićevih fotomontaža jer on svoje stvarne skulpture lijepi ili montira u određeni stvarni prostor, a time što su skulpture fotomontirane, one ne pripadaju stvarnome prostoru grada, već izmišljenom koji na fotografiji postaje stvarnim.

KRITIKA II

Književnokritičarski i znanstveni subjekt u kontekstu medijske kulture. Književna revija, časopis za književnost i kulturu. Prir. Sanja Jukić. 1-2: 5–231., 2014.

SANJA HERAKOVIĆ:

Ali, ne *ide sve*, *ide sve staro u novom ruhu*, idu prokušane i neprokušane teme u nepredvidivim žanrovima, ide eksperiment, ide spajanje nespojivoga, idu stolice koje se popunjavaju, motivi koji se obnavljaju, promijenjena stvarnost. Idu film, fotografija, drama, poezija. Samo, bez *reality showa*, molim!

SANJA HERAKOVIĆ:

Fotografije su to koje prikazuju brojne subjekte, u rocku i(li) ratu, a koji munchovski tiho buče, kako oni koji eksplicitno prikazuju rat i koji se eksplicitno prikazuju u ratu, tako i oni koji nekada davno pjevaju rock koji je na fotografiji utišan.

SANJA HERAKOVIĆ:

Osim brojnih glazbenokodnih aluzija na motivskoj razini, poput glazbenika (pa i samoga Mahlera), instrumenata, ploča, ritma i slično, javlja se i fonostilistička dimenzija, pri čemu je pjesma *Prš-ti sneg* izrazito zvučna u svojem fonostilističkom ostvaraju te subjekt, iz okružja mirnih zvukova (zvukovnih aluzija), smješta u gotovo apokaliptično-kakofonično ozvučje.

SONJA SMOJVER:

Budući da se ovdje subjekt koncentrira na likovnu izvedbu pozornice, na kostimografiju, a potom i na gledateljsku i kritičarsku recepciju, izvedba bi bila nužnom sastavnicom, odnosno pokretačem nemira kritičkoga uma.

MIA JURIĆ:

Ispod naslova drame, melodramatski filmične i šansonijerski prevertovske, nalaze se dvije napomene, opaske, koje su bitnim dijelom cjelokupne drame i otkrivaju recipijentu da je drama *Napisana prema istoimenom romanu Augusta Šenoa* te da se *Zbiva u 5 slika, pred Kamenitim vratima, u Medvedgradu, Samoboru, štacunu i u crkvi*.

MIA JURIĆ:

Ova slika potvrđuje visoku komunikacijsku razinu koja je prisutna u Leovićevim djelima, a koja i potvrđuje da je podtekst svake slike upravo jezik.

ANTONIA RAŠIĆ:

I, kada je grupa Dalstroy u pitanju, mora se zaključiti riječju: sloboda!

ANTONIA RAŠIĆ:

Hiperrealistični, interkodni opisi čine tekst *Drenja* gotovo teorijskim diskursom o fotografiji i filmu (o teorijskom promišljanju svjedoči i objašnjavanje značenja inkluzivnog mi kao pojavnice instance znanstvenoga teksta).

MAJA MARKAČ:

Pronalaženje (auto)portreta u procesu vlastitog umnožavanja u *Skinutome Maleru* ovisno, pa time i problematično, o glazbi koja puni subjektovo platno: *Poslužim se kompozicijom: / od tebe* (Mahlera) *sašivam samog sebe*.

MAJA MARKAČ:

Sinkopiranost romana očituje se u isticanju, odnosno naglašavanju tona na nenaglašenome dijelu jer se roman kreće od mamljive ljubavne priče k prvotno tihom pa onda glasnome memoarskom dijelu.

KRISTINA KRUŠELJ:

Sarić u ovoj zbirci eksperimentira s pjesničkom formom; njegovi se tekstovi kreću negdje između poezije i proze s upisano izvjesnom dramskom napetošću. Stihovani dijelovi nervozno teku, tek povremena interpunkcija gdješto pokuša zaustaviti tok misli, stiha, ali brzina je neumoljiva.

IVANA BULJUBAŠIĆ SRB:

S obzirom da u katalogu ne možemo zanemariti i ikoničku – samu fotografiju, i lingvističku dimenziju teksta – paratekstualni signal, nameće se kako se uz preplitanje tih dviju dimenzija tumačenje ipak prima lingvističkom dimenzijom koja deskribira, pa čak i više od toga, ona unosi dodatni dašak ritmičnosti nečujnih taktova koji su se sakrili u fotografijama.

IVANA BULJUBAŠIĆ SRB:

U svojoj hibridnosti i kompleksnosti Sarićeva poezija iziskuje vrlo skoncentriranoga, medijski napunjenog i strpljivog čitatelja, a za sve one koji se ne vide u toj skupini čitatelja preporučamo odložiti zbirku i zabaviti se nekim „lakijim“ notama.

IVANA BULJUBAŠIĆ SRB:

Pun mjesec u Istanbulu, pak, izraženije se bavi fotografijom kao tekstom i tekstom kao fotografijom, no u zbirci kao tekst funkcioniraju i ples, tetovaža, mozaik te slični motivi iz čijih trzaja proizlaze stihovi.

RANKA KOJČINOVIĆ:

Ovaj bend koji kombinira noise-rock i grunge lako će okupiti ljubitelje ove i sličnih vrsta glazbe upravo zbog izmiješanosti žanrova, koja je preduvjet za dopadljivost publici nešto široj od spomenutih fanova, unatoč povremenoj psihodeliji i ezoteričnosti te (možda samo na trenutke) isforsiranoj različitosti stilova koja je uspjela eventualno Kornu koji se ubacivanjem različitih dionica ipak suzdržao i uspješno zadržao jedinstveni glazbeni stil.

NIKOLINA REBRINA:

No, Gustav Mahler najjača je paradigma preko koje se može čitati i osjetiti Orcsikova poezija jer, kao što i sam zapisuje u svojoj poeziji – glazba je jedina religija, a sve su ostalo podanici.

NIKOLINA REBRINA:

Kritički se komentar u *Tempu* ogleđa u propitivanju bezmozgovnosti pop i turbofolk glazbe (ako je to uopće moguće nazvati glazbom!) kojoj se kao protuteža pojavljuju rock, stihovi Beatlesa, Stevea Lawrenca, Ramonesa...

SOFIJA CRNOJEVIĆ:

Naime, kao što capriccio označava klasičnu, instrumentalnu glazbu, tako je i prozna autobiografičnost Željke Živković primjer jednostavnoga stila i, stoga, iako lucidnoga pisanja, u njemu nećemo pronaći nizanje zahtjevnih složenih rečenica niti zgusnutost filozofske poruke. Upravo suprotno, unutar teksta *Esekerskog capriccia* pronaći ćemo shortcutnu intimnu ispovijest i sugestibilne opise majčinstva; ljubavi i razočaranja u ljubavnike i članove obitelji; strast prema knjigama, pisanju i glazbi – a sve čitljivo i protočno.

VESNA ĐURČEVIĆ:

Dramom se proteže tužan ton (plavi ton) klavira. Nadalje, radnja je isprepletana glazbenim referencama, pa tako nalazimo stihove pjesama *She's Lost Control* (Joy Division), *The Boy With the Thorn in His Side* (The Smiths), *Love Will Tear Us Apart* (Swans), *Oh My Lover* (PJ Harvey), a spominju se i *Tunic* (Sonic Youth), *Youkali Tango* (Kurt Weil). Medijski subjekt prekinut je u djelovanju zvukom rafa

KRITIKA III.

Književna kritika, hrvatske konstelacije teorije i prakse medijskog subjekta, u: Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara 16. Ur. Mirko Ćurić. Đakovo: Ogranak Matice hrvatske u Đakovu/DHK Ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski, 2014., str. 29–66.

SANJA HERAKOVIĆ:

U opisivanju se, pritom, mogu poslužiti filmskom terminologijom pa reći da se Kusik poigrava ka-driranjem, šecujući od totala do detalja i obrnuto, umećući koji krupni plan, poigravajući se, pritom, i perspektivama – gledajući i pišući o onome ispod (iz) ili iznad sebe.

SONJA SMOJVER:

H. M. Enzensberger daje tekst koji sarkastičnim, ponekad i ciničnim tonom komentira ideološki aparat koji se predstavlja demokratičnim, čineći nedemokratske postupke. Prepoznajem ovdje uputu na *derridaovsko* poimanje zbilje uopće, odnosno isklizavanje zbilje, isklizavanje značenja.

IZABELA BAGARIĆ:

Za razliku od stripovne linearnosti *Kulturna karta Slavonije* ima dubinu koju joj daje kombiniranje kartografskog i stripovnog subjekta te upravo zbog toga oni imaju hijerarhijski odnos pred-postavljenosti (strip) i pod-stavljenosti (karta).

ANTONIA RAŠIĆ:

Grgić piše subfabulativno i, stoga, naoko jednostavno, tekst je lako čitljiv, ali ne usredotočuje se bitno na analizu književnoga predloška, nego ga povremeno, ali pomalo iskošeno, prepričava, a analiza (i kritika) zbog toga se čine površnima, pa se pun pogodak labirintnoga mišljenja prikuplja tek ukupnom semiozom – stanjem lakih i brzih analoških preskoka i narativnih ubrzanja.

KRISTINA KRUŠELJ:

Gajin mjestimice poseže za vlastitom (a time nužno i globalnom) poviješću kako bi iznio stav o tekstu. (...) Zbog toga može biti (i vjerojatno jest) bliži manje upućenom, čitatelju-rekreativcu, a uzme li se u obzir medij u kojemu su tekstovi prvotno objavljeni (dnevni tisak uglavnom), shvatit će se da je takva izvedba nužna jer se (u najvećem postotku) predstavlja upravo takvim čitateljima.

IVANA BULJUBAŠIĆ SRB:

Žanrovska različitost, pa i hibridnost, tekstova u knjizi *Adresa* zapravo se odlično nadopunjuju pa pozicija subjekta biva povremeno transformirana od vrlo stručne, objektivne instance, do intimističke, senzibilne, koja osjeća i proživljava kulturnu neosviještenost.

SOFIJA CRNOJEVIĆ:

Zapravo, možemo primijetiti kako je Dario Grgić ponajviše medijski osjetljiv, manje ističe važnost analize forme, subjekta i sl., a puno više pridaje važnost komparativnosti, tj. povezivanju različitih umjetnosti.

VESNA ĐURČEVIĆ:

Virag spominje i glazbu, tj. koketiranje autora s rock-glazbom, čime upućuje na svoju drugomedijsku subjektivnost.

KRITIKA IV.

HIKOS MASH-UP ADRESA

HIKOS MASH-UP adresa je i autorsko ime naraštaja studentica jednopredmetnoga studija Hrvatskoga jezika i književnosti 2009./2010., a to su *Ivana Buljubašić Srb, Nikolina Rebrina, Sanja Heraković, Antonia Rašić, Izabela Bagarić, Ranka Kojčinović, Kristina Krušelj, Maja Markač, Maja Crnković, Mateja Horvat, Mia Jurić, Ivana Mirošničenko, Sonja Smojver, Jasmina Vrebić, Santina Kresinger, Marija Radman, Tomislava Kesegić, Ana Brekalo, Natalija Mujan, Doroteja Eškutić, Leonija Laktić, Maja Kelava, Dajana Dalić, Maja Marijanović* te dvopredmetnoga studija: *Vlatka Stojanović, Žaklina Viljevac, Venesa Šimić, Vesna Đurčević i Sofija Crnojević*, koje su sudjelovale u sveučilišnom projektu *Medijski subjekt pjesništva, književne kritike i znanosti* Sanje Jukić i Gorana Rema. Studentice Hikosice autorice su niza radova proizašlih iz zadataka u sklopu kolegija prof. dr. sc. Gorana Rema (Suвременa hrvatska književnost, Slavonski tekst hrvatske književnosti u europskom kontekstu) i izv. prof. dr. sc. Sanje Jukić (Stilistika, Teorija stila II) u okviru spomenutoga projekta te objavljenih u hrvatskim književnim časopisima (Tema, Književna revija) ili izloženih u sklopu hrvatskih književnih manifestacija (Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara, Pjesnički susreti u Drenovcima). Neki su od tih radova nagrađeni uglednim književnim nagradama (DHK-ova *Povelja uspješnosti Julije Benešić* za 2013. godinu na Đakovačkim susretima hrvatskih književnih kritičara, *Nagrada za neobjavljeni pjesnički rukopis* autora do 35. godina za 2013. godinu na DHK-ovim Pjesničkim susretima u Drenovcima). Osim toga, studentice HIKOS MASH-UP skupine (Ivana Buljubašić Srb, Nikolina Rebrina, Sanja Heraković) inicijatorice su i organizatorice Međunarodne studentske konferencije *Pontes poeticae*, prve uopće takve na osječkom Filozofskom fakultetu za područje suvremene hrvatske i svjetske književnosti.

Bibliografija:

1. *Karnevalizacijski aspekti u Cirkusu Ive Balentovića i Karnevalu cvrčaka Mirka Jirsaka*, izlaganje, Gradska vijećnica Županja – Okrugli stol Ivo Balentović, 11. svibnja **2013.** u sklopu 24. pjesničkih susreta u Drenovcima
2. 6. lipnja **2013.**, performans *Drama, Cirkus*. Filozofski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku. Filozofski fakultet u Osijeku, **2013.**
3. *Dravski atelier – Ivane moj Rogiću Nehajev*. Hikos Mash-up studijski lirski kolektiv. *Tema: časopis za knjigu*. **2013.**, 1-2: 87–96.
4. *Nekopirani umnožak – 22 kritike o Taj-gradu Antuna Babića zapravo torta o knjizi, traktat o kiparskom pisanju grada Tihomira Matijevića*, kritike., u: *Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara* 15. Đakovo. ur. Mirko Ćurić. Đakovo: Ogranak Matice hrvatske u Đakovu, DHK Ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski, **2013.**, str. 83–155. (*Povelja uspješnosti Julije Benešić* za 2013. godinu na Đakovačkim susretima hrvatskih književnih kritičara)
5. *Nekopirani umnožak – 22 kritike – O Taj-gradu Antuna Babića, zapravo Torta o knjizi, traktat*, Hikos Mash-up studijski lirski kolektiv, kritike-monografija. ur. Goran Rem, prired. Sanja Jukić. Osijek: DHK ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski, **2014.**
6. *Ivane moj Rogiću Nehajev*, zbirka poetskih tekstova. Drenovci: Općinska narodna knjižnica Drenovci, **2014.** (*Nagrada za neobjavljeni pjesnički rukopis autora do 35. godina za 2013. godinu na Pjesničkim susretima u Drenovcima*)
7. Međunarodna studentska konferencija *Pontes poeticae*, 23. i 24. svibnja **2014.** (*Pontes Poeticae: knjižica sažetaka*, Osijek, Filozofski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, 2014.)
8. *Sve je to movie! Interstilističke analize pjesničkih i filmskih tekstova studijske skupine HIKOS MASH-UP*, stilističke analize-monografija. Osijek: Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku Filozofski fakultet, **2014.**
9. *Književnokritičarski i znanstveni subjekt u kontekstu medijske kulture, književne i intermedijske kritike i funkcionalnostilističke analize znanstvenih tekstova*. Književna revija, časopis za književnost i kulturu. 1-2: 5–231., **2014.**
10. *Književna kritika, hrvatske konstelacije teorije i prakse medijskog subjekta, metakritika*, u: *Đakovački susreti hrvatskih književnih kritičara* 16. ur. Mirko Ćurić. Đakovo: Ogranak Matice hrvatske u Đakovu/ DHK Ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski, **2014.**, str. 29–66.

ZNANOST I.

Sve je to movie! Interstilističke analize pjesničkih i filmskih tekstova studijske skupine Hikos Mash-up. (2014). Prired. Sanja Jukić. Osijek: Filozofski fakultet.

IVANA BULJUBAŠIĆ:

Tako se raspršuje referencija na zbiljsku pojavnost, a u žarište dolazi apstrakcija autorova [FAKTOROVA I.B.S.] tijela, koja iznevjeruje najavljenju total-informaciju.

RANKA KOJČINOVIĆ:

Greška veste kao modnoga predmeta u Vladovićeve pjesničkom tekstu vrlo se lako povezuje s greškom koja se uočava u filmu Sanje Iveković *Osobni rezovi*. Naime, ta se *filmska greška* odnosi na rupe u čarapi koje subjekt sam izrezuje, izvodeći pritom svojevrsni performans.

ANTONIA RAŠIĆ:

Versifikacijske upute od kojih je sačinjen tekst *Proljeće II*, svojom je izvedbenom sugestibilnošću nalik sadržajnom ustroju filma Mladena Stilinovića *Počelnica 1, 2, 3*, u kojem autor, baš poput Lilijane Domić, daje uputu za čitanje gledatelju koji promatra tekst u filmu.

MAJA MARKAČ:

Uočljivost intermedijalnih korelacija u pjesmi *I'm waiting for you winter long* dade se iščitati u motivu rastera koji se može povezati s drugim medijima u smislu pribora za pravljenje linija, a raster unutar pjesme funkcionira kao umrežen prostor sna u kojem se subjektna instanca identificira s Drugim.

KRISTINA KRUŠELJ:

Kipkeova *crnina* jest massmediokracija koja proždire pojedinca. Ili je ipak signal dominacije koda nad subjektom?

SANJA HERAKOVIĆ:

Miješanjem politike, novinskoga izvještaja, glazbe, filma i slikarstva u predlošku, svaki fragment gubi svoju prvotnu funkciju, ali dobiva novu – *transestetsku*, dok subjektni konstrukti postaju transkonstruktima.

SONJA SMOJVER:

Neizostavno je upozoriti i da autor-glumac naglašava kako je *ovaj film stavljen u kvadrat*, a razvidno je da je Slamnigova pjesma također geometristički oblikovana, i to baš u višestrukoj formi kvadrata, pa je i na izvedbenoj, i na razini verbalnoga imenovanja forme, vidljiva analogija između tih dvaju predložaka.

JASMINA VREBIĆ:

Uporabom kratkih stihova u pjesmi, odnosno minimalizirajući informacije koje su tim stihovima prenesene, Dragojević aludira na rezove i kratke kadrove u snimateljskom procesu, a ista je takva tehnika korištena i u filmu Zdravka Mustaća.

IZABELA BAGARIĆ:

Uz svu živost koja je prikazana u Stilinovićevu filmu, lutke predstavljaju dijametralnu suprotnost, stojeći u ulozi „lijeposti“, morfonostilema upotrijebljenoga u pjesmi *Vježba 8*, koji opisuje apstrakciju te senzualne, ali gotovo nežive ljepote.

DAJANA DALIĆ:

Kvadrat je bitan oblik kako Mustaćeve filma, tako i pjesničkoga teksta *eeja.knosos*. Pravilan kvadratni, geometrijski oblik pjesničkoga teksta podudara se s težnjom subjekta u filmu da svoj film-iskaz *montira u kvadrat*.

LEONIJA LAKTIĆ:

Tijekom Galetina filma čuje se skladba Claudea Debussyja *La mer – More*, a to ukazuje na odnos mora i sunca. Plavo i žuto kolorističke su dominante u filmu pa i to ukazuje na kontrast mora i sunca, odnosno na slikarske materijale i motiviku.

MAJA MARIJANOVIĆ:

Naginjanje grafema u Čegecovoj pjesmi, narušavanje logike projiciranja pjesničke horizontale na vertikalu, također je element destrukcije pjesničkoga koda, po čemu se tekst približava filmu *Chanoyu*.

SANTINA KRESINGER:

Ta dekonstrukcija interlingvalnim umetkom kao odraz zasićenja konvencionalnim foto medijem u pjesmi *Bjeljejet parus odinokij*, u Ivekovićkinu filmu odgovara osobnom rezu kao simbolu zasićenja novinskim medijem.

NIKOLINA REBRINA:

Pjesma *Božji prst* u svom prvom stihu uvodi prozorski okvir koji se može poistovjetiti s filmskom kamerom i medijem filma te već na svom početku nudi sličnost s eksperimentalnim filmom jer dio pjesničkoga teksta pokušava ostvariti svoje strukturno postojanje i u mediju filma.

MAJA CRNKOVIĆ:

Međusobnim je razmještanjem stihova *Nacrta za ples*, koji ne slijede uvijek svoj redak, inducirano kretanje, tj. ono što izvorno pripada umjetnosti koreografije. Okvir je razbijen upravo tom „igrom“ forme.

ZNANOST II.

Književnokritičarski i znanstveni subjekt u kontekstu medijske kulture. Književna revija, časopis za književnost i kulturu. Prired. Sanja Jukić. 1-2: 5–231., 2014.

IVANA BULJUBAŠIĆ:

Rubnice/marginalije grafički su „isturene“ u tekstu, one se pojavljuju na svojoj podlozi, a i ispisane su drukčijom tipografijom te manjim slovima od glavnoga teksta, što, dakle, ide u prilog tezi o citatnom imitiranju vizualnog identiteta internetskih portala, dakako onih virtualnoga tiska, pri čemu treba napomenuti kako semantička autonomija glavnoga i „sporednoga“ teksta u Oraićkinjoj knjizi jest ostvarena, no znanstvenom prirodom teksta nije mišljena kao njegova konačna intencija.

RANKA KOJČINOVIĆ:

Dakle, može se reći kako podrupci supostojе s glavnim tekstem, simultane su poput linkova i recipijent ne mora odvajati pogled od glavnoga teksta kako bi potražio objašnjenje jer je objašnjenje već interpolirano u tekst.

ANTONIA RAŠIĆ:

Upravo kroz uporabu nekih termina ili, zapravo, riječi – parazita, najbolje se u Vukovićevu tekstu otkriva administrativno-poslovni stil (*mehanizmi, tehnike, cijeli niz problema, problemsko polje* i sl.).

MAJA MARKAČ:

U Markasovićeve povijesni se subjekt stavlja u funkciju metajezičnog argumentatora povijesne motiviranosti fikcionalnog teksta, odnosno upućuje na vrstu (dokumentarističkoga?) odnosa fikcionalnog teksta spram zbilje.

KRISTINA KRUŠELJ:

Neverbalnim su kodovima u Removoj i Removoj knjizi crne stranice sa slikovnim prikazima (fotografijama, naslovnicama, notnim zapisima i dr.), upotpunjene tekstualnim opisima i/ili podacima koji se tiču slikovnoga prikaza. Funkcija je tih neverbalnih idejno-problemskih podrubaka dostaviti dokumentarističku građu iz drugih medija koja upotpunjuje i vizualizira tekstualnu elaboraciju koja se iznosi.

SANJA HERAKOVIĆ:

Ako se pojam didaskalije uzme kao dodatna informacija koja je nužna za razumijevanje i čitanje kakva djela, onda se određeni podrupci u monografiji Rišner i Glušac koji upućuju na kakve postupke pri pisanju, a koji čitatelja upućuju na razumijevanje takvih postupaka, mogu smatrati podrupcima – didaskalijama.

ZNANOST III.I.

Sanja Jukić, Goran Rem, HIKOS MASH-UP. *Osječka mediostilistika: Tri konceptualne studije: književnost, film i noise-kultura*. Osijek / Zagreb: DHK Ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski / Meandar-Media, 2020.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I NIKOLINA REBRINA:

Referentnom će nam u tom smislu biti nepoznate drame prvoga uopće hrvatskoga postmodernog istražitelja Bore Pavlovića (1922. – 2001.), **kojima je Faktorov film blizak afigurativnošću vizualno** odmjerenih prizora i **figurativnom ritmičnošću** smjene lakih i brzih s meditativnim tematskim emisijama, **stilskim** ostvarajima s manje izravnih **značenja vezanih uz sadržaj, a s više neizravnih značenja vezanih uz formu, pogotovo u aspektu vidljivosti rodno-žanrovskih i citatnih strukturnih intervencija**. Film bi se, po tom pitanju, mogao dvostruko odrediti – kao dokumentarni i eksperimentalni.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I RANKA KOJČINOVIĆ :

Scena koja otvara *Strange Fruit* djeluje umirujuće, gotovo **glazbeno meditativno jer kinetikom kamere u prvi plan dovodi rasprostiranje pejzažne estetike u vremenu**, kao još neki **prizori** idilične seoske tišine i prirode u različito doba dana.

Recepciji ne smetaju ni povremena psihodelija i ezoteričnost te (možda samo na trenutke) isforsirana **stilska hektičnost** koja je uspjela eventualno nu-Kornu, no on se ipak suzdržao od ubacivanja **pretjerano različitih** stilskih dionica i ipak zadržao **poznat, a opet autentičan** glazbeni stil.

Po toj **se autorskoj stilskoj beskompromisnosti s jasnim kulturalnim učincima u otporu stilski masovnoj i unificiranoj umjetnosti**, glazba koju stvara Dalstroy može usporediti sa smanjenjem eksperimentalnih filmova (na primjer, **Faktorov Strange Fruit koji dekonstruira žanrovski film pomoću njegovih vlastitih strategija u proizvod koji se ponajviše bavi samom tom dekonstrukcijom ili** film *S Toma Gotovca*, u kojemu *subjekt na drugačiji način lista časopis – radi to unatrag* (Kojčinović, 2014: 81) pa se taj čin **simbolički veže** uz odstupanje od ustaljenog načina stvaranja, kako eksperimentalnog filma, tako i glazbe koju stvara Dalstroy).

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I IZABELA BAGARIĆ:

Uz očite uzore u **improvizacijskim nastupima** i **metal stilu** Dream Theatra, Dalstroy otvara prostor potencijalnog **stilskog** razvijanja i **kulturalnog** urastanja u **panonski identitet** grada Osijeka.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I IVANA BULJUBAŠIĆ:

Upravo je žanrovska hibridnost spojnica prema eksperimentalnom **filmu Ivana Faktora Strange Fruit** (2013), koji **se također** poigrava s trivijalnim žanrovima, **napose horornim, a najzorniji stilistički instrument tih žanrovskih križanja i u glazbenoj poetici grupe Dalstroy i u Faktorovu filmu postupak je distorzije**.

U završnome dijelu pjesme *Ples*, kao završni udarac, vokalna izvedba prelazi u vrisak, u **citatnu poantu Munchova neartikuliranog** krika koji se izmjenjuje, a onda dovodi i u semantičku vezu s repetitivnim usklikom glagola *udisem*. **Krik čujemo kao izravnu posljedicu otkazivanja fiziološke mehanike održavanja primarnog egzistencijalnog opstanka**, što se u alternativnim glazbenim izričajima može tumačiti **kao neoekspresionistička gesta koja se jezičnom apstrakcijom služi kako bi proizvela upečatljive brutalne i direktne (...) predodžbe (...) emocija ljudske drame** (Šuvaković, 2005: 406).

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I NIKOLINA REBRINA:

Kvantitativno inferioriziranje riječi omogućuje slušateljima da intenzivnije dožive noise – **i na razini prepoznavanja stila, i na doslovnoj razini fizičke recepcije, zato** njihove pjesme treba gledati, slušati i neposredno iskusiti **taktilnu silinu zvučnih vibracija**. Usprkos toj (nepotpunoj) negaciji riječi, glazba grupe Dalstroy može se na formalno-leksemskoj razini usporediti s lirskom pjesmom **ili s obrnuto postavljenim objektima usporedbe, jer formalno ritmiziranje pojačano odgovarajućom semantičkom distribucijom leksema u književnom tekstu pjesme preuzima upravo od glazbe takav modus uspostavljanja ekspresivnosti**.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I SOFIJA CRNOJEVIĆ:

Ono što sviraju može se opisati kao kombinacija temelja na kojima je nastao noise-rock u Illinoisu u 80-ima te nekih iskustava koja su članovi stekli kroz glazbu koju su svirali te slušali. **Stil je u formi, u strukturiranju same kompozicije** (Maleš, 1989: 287) **koja počiva na zvukovno disparatnim segmentima i tekstovnome minimalizmu...**

GORAN REM, SANJA JUKIĆ, SANJA HERAKOVIĆ, IZABELA BAGARIĆ I VESNA ĐURČEVIĆ:

Dalstroyevci kroz medij koncerta već spomenuti kulturalni aktivizam odigravaju i kroz scenski nastup, poigravajući se varijetetima pojmova centra i margine. Izmještajući se iz svoje središnje pozicije, ulaze u periferni prostor publike, brišući granice između nje i sebe, između periferije i središta.

Punčke već godinama dišu energijom **nepopularnih** žanrovskih strujanja **i uspijevaju se ne poskliznuti na nagovore masovne kulture kojoj je glazba, zbog recepcijske masovnosti, gotovo prirodna uzdanica**. Upravo zato ih se može nazvati svjetlonošama (i onomastičkom figurativnošću autorice tekstova) generacije izgubljene u moru lakih nota i taktova koje zaboravljamo na prvo slušanje.

Pjesma koja započinje i završava **retoričkim pitanjima**, baš kao i moto *Nije mi jasno*, koji se provlači kroz strofe kao pozadinska jeka (**što je u zapisu vidljivo kao grafostilistička intervencija – pozicioniranje i repositioniranje zgrade kao paralingvističkog signala stišane zvučnosti, zapravo subjektivih oscilatornih stanja**) te zatim postaje krik s krova ove pjesme, upućuje na već spomenutu žanrovsku izmještenost Punčki, benda koji poetološki i estetološki živi u devedesetima (ili osamdesetima?), a stvara u bezdanu suvremenosti.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ, IVANA BULJUBAŠIĆ I ANTONIA RAŠIĆ:

Dalstroy je u Exitu predstavio EP *Transarctik*, **a stil toga albuma i tekstom se i glazbom opire intenzivnim kontekstnim pritiscima industrijalizacije, što u praksi čujemo** kao kontrolirano nekontrolirane visoke električne gitarske tonove s jakim popratnim basom, no najsubverzivniji su spram lakonotnih rješenja svakako „soundtrackovi“ pojedinih pjesama, tj. popratni elektronički zvukovi ili lagani sintisajzerski bitovi koji funkcioniraju poput rezova.

Zbog toga se glazba Dalstroya može usporediti **s dinamikom eksperimentalnog filma, koja afirmira različite oblike narativnih zastoja i akauzalnog tijeka, poput onih u filmu Sanje Iveković Osobni rezovi ili u filmu Strange Fruit Ivana Faktora, gdje se čini da je fabularni zastoj sa svim montažnim sponama koje ga uspostavljaju namjerno projektiran sadržaj filma**.

GORAN REM, SANJA JUKIĆ I HIKOS MASH-UP:

Monografija Ružice Šimunović, **baš zato što je** riječ o popularnoznanstvenom diskursu, analiziranjem performansa Zorana Pavelića, također postaje dijelom kulture koji **tu kulturu** približava širokim masama na najtransparentnijoj razini – na razini mjesta izvedbe – **i u smislu promocijskog otvaranja publici, i u smislu predmeta koji je izvedbom potencijalno masovni, no stilom, i to konceptualnim, elitni**.

Postmodernistička distinkcija visoka-masovna kultura ili njihova nivelacija vidljiva je, kako u književnim ostvarajima Mirka Ćurića i Nedžada Ibrahimovića, tako i u znanstvenom diskursu Ružice Šimunović. Valjalo bi ih prije shvatiti kao naslove koji su sami po sebi prostor visoke umjetnosti, ali u sebi, sukladno vremenu u kojem nastaju, nose hiperaktivne tragove i masovne kulture, **čije mehanizme koriste kako bi senzibilizirale recipijenta za potpuno suprotne kulturalne koncepte. Drugim riječima, služe se oružjem masovne kulture kako bi ju subvertirali**. Mnoštvo je performansa, mnoštvo je fotografija, preimenovanja, intervencija i instalacija da bi se to moglo jednoznačno okarakterizirati/subjektivno-kritizirati bez predznanja o radu samoga Pavelića. Monografija **Ružice Šimunović vrvi mnoštvom referenci na Pavelićevu umjetničku produkciju koja je zastupljena i eksperimentalno-filmskim korpusom te je i to prostor potencijalnog približavanja književnome Ibrahimoviću, u smislu preslikavanja filmične montaže u skladanju kompozicijske razine romana**.

ZNANOST III.II.

Sanja Jukić, Goran Rem, HIKOS MASH-UP. *Osječka mediostilistika: Tri konceptualne studije: književnost, film i noise-kultura*. Osijek / Zagreb: DHK Ogranak slavonsko-baranjsko-srijemski / Meandar-Media, 2020.

OSJEČKA MEDIOSTILISTIKA – AUTOMETAESEJ

Tri konceptualne studije u knjizi *Osječka mediostilistika*, poredbovno mediostilistički izlažu tri teme i niz subtema kao svoj istraživački postupak.

Filmsko-medijski umjetnik Ivan Faktor, medijalni umjetnik Zoran Pavelić i dva izvankanonska pisca u njihovu romanesknom pismu – Mirko Jirsak te Ivo Balentović – tematski su okvirni fokus, a, grubo rečeno, i predložci za mediostilistička čitanja.

Metodološki gledano, mediostilistički strateški postupak preliminiran je 1989. kritičkom konceptualnom knjigom *Zadovoljština u tekstu* Gorana Rema, “mekše” esejski nadostavljen 1994. u njegov knjižni naslov *Čitati Hrvatsku*, metodološki kroz kompozicijske projekcije metaangažiran u udžbeničkom naslovu *Uvod u studij kroatistike* 1994., dakle – na osječkom studiju kroatistike sredinom devedesetih, a smjestio se u specijalizirane znanstveno-disertacijske teorijske monografije *Koreografija teksta I i II* Gorana Rema iz 2003. te sintezno i proširujuće subjektološki 2014. u naslov *Medijska lica subjekta* Sanje Jukić.

Sinegdohski metamediostilem konceptualno je ugrađen, od 2015. do 2018., u kadriranje stop-snimaka filma *Voda* skupnog autora SKIG, kroz šest znanstveno-monografskih svezaka *Cvelferice* (autori Sanja Jukić, Ružica Pšihistal, Goran Rem, Ivan Trojan).

Fokusno – u mediostilističke izložene tri konceptualne studije – u ukupnom knjigovnom radu – i frangešovski figurativno skraćeno – Ivana se Faktora čita u filmu *Strange Fruit*, Zorana Pavelića se metačita u već monografski osvijetljenom opusnom dijelu žanra performansa, dok se Jirsaka s Balentovićem poredbovno iščitava u *Karnevalu cvrčaka*, odnosno Balentovića u *Cirkusu* poredbovno s Jirsakom.

U sve tri studije nenametljivo je i težno provodno nazočna ontostilemska analiza, oslonjena, dakako, na ontostilemske emisije samih predložaka. Tu se misli na ontostilem panonizma koji je strukturno i kriptostilem, jer je radno bitno aktivan u skoro svim tekstovima, odnosno u svim predlošcima.

Riječ je, kao prvo, o filmskom tekstu Ivana Faktora (posebice konkretnom ovdje fokusnom naslovu, koji tamnim slikama ravničarskog naselja diskretno, odnosno intenzivno implozijski, transpovijesno dijalogizira s konkretnom tragičnom pričom geografski udaljenog geokulturema, kao i njezinim jazz-prijelazom u glazbeni tekst te ulaskom u univerzalni značenjski rad).

Također, kao drugo, u performansnim tekstovima Zorana Pavelića značenjski rade emisije slike privatnosti spram nemjesta prostora (primjerice, performans izveden na osječkom dravskom mostu kada je krhkoj privatnoj tjelesnosti izložen aktivan rad prostorne raskrižnosti, geomorfema nizozemlja, geokulturema Slavonije i Baranje, a tu su i geoskriptne emisije vjetera, kretanja vode te tijeka ceste).

U romanesknim tekstovima Balentovića i Jirsaka, kao treće, plohe ravničarskoga preurbanoga, suburbanoga i urbanog prostora simbolički i doslovno prikazuju dezindividualizaciju, antropološki dekonstrukt osobnosti postavljen u nemjesnim lokalitetima. Sva tri predložka, već unutar sebe svaki od njih stimuliran intermedijalnošću, otvorena su studijskim polilogom strateške usporedbe s tekstovima drugih autora, u mediostilističkom smislu specifično u susretu sa sličnim i različitim istraživanjima tekstova drugih umjetnosti kako bi se, komparativnim postupkom, izoštrile poetološke i estetske strategije fokusnih predložaka, ali i najavilo nove mediostilističke studije. I stare.

Izložba Filozofskog fakulteta u Osijeku:

Esencija intermedijaliteta – Hikos Mash-up konvergencija, polilog i teorijska misao

ODJAVNI ESEJ

Medijska kultura, kako ju tumači teoretičar umjetnosti Miško Šuvaković, primarna je sociokulturna koncepcija visoke moderne i postmoderne, u kojoj su i privatna i javna svakodnevnica esencijalno determinirane svim mogućim oblicima komunikacijske tehnologije.

Tranzicija prema nomenklaturi zbilje u kojoj će natopljenost preobilnim medijskim podražajima dovesti do shizofrenog stanja potpune nemogućnosti autoreferencijalne percepcije pri samome je kraju. Nadomak smo sociokulturne, ali i sociobiološke revolucije koja će, kako predviđa naš računalni forenzičar Predrag Pale, kulturne resurse reducirati na meme, a humanitet erodirati i regresirati ga do funkcije tehnološkog produžetka s dvosekundnom razinom pažnje. Takva je projekcija društva zorni prikaz ambivalentnosti postmoderne kulture koja, prema Claudeu Lévi-Straussu i Jeanu Baudrillardu, objedinjuje antropofagični i antropoemični aspekt, odnosno simultano apsorbiranje funkcija, prostora i ljudi i njihovo radikalno protjerivanje u različite tehnološke izvedbe. Pred procesom smo kontroliranog sustavnog inverziranja teze Marshalla McLuhana o medijima u kojem se čovjeku nameće preuzimanje dosadašnje subordinirane funkcije medija i gura ga se u poziciju produžetka medijske tehnologije u režiji promedijski orijentirane misli s vrhovnim ciljem ostvarivanja zabave i profita. Medijska je kultura i u Šuvakovićevoj definiciji sinonimirana sintagmama *masovna kultura*, *popularna kultura*, *industrija zabave*, a Predrag Pale upravo u iskrivljenoj distribuciji i primjeni tehnoloških kapaciteta vidi najveći problem aktualne medijske paradigme – u njihovoj pretežitoj instrumentalizaciji u zabavne svrhe, iz čega proizlazi i repozicioniranje humanitetnog subjekta u odnosu na tehnologiju – njegovo povlačenje u funkciju prijenosnika medijske poruke bez interpretativnih pretenzija i kritičke distance.

Postmodernu medijsku kulturu Pale interpretira prvenstveno kroz medij reklame kao najagresivniji atak na humanitet, kroz *teror reklamokracije*, prema leksemu Predraga Tadića koji je 1967. njime naslovio prijevod bestsellerskog distopijskog romana *Svemirski trgovci* Frederika Pohla i Cyrila M. Kornblutha iz 1953. Terminom *reklamokracija* prikladno se imenuje manipuliranje tehnologijom u svrhu razjedanja biološkog identiteta i njegova cijelog prisvajanja u sociopolitičke i ekonomske svrhe.

Tolika fokusiranost na tehnološko opsjedanje humanitetnog subjekta do njegove *konstitutivne izbačenosti*, kako veli Marina Gržinić, posljedično je dovelo do potrebe za novim vidom umjetničkog i teorijskog problematiziranja egzistencije kao potpuno razvlaštene od sudjelovanja u kreiranju “vlastite pozicije u svijetu”, kako se to često kaže u metaegzistencijalističkim referencama, kao i do imenovanja koje bi nedvojbeno uputilo na njezine strukturne parametre. S obzirom na uvjetovanost takve instance svim aspektima medijske kulture, prikladno ju je nazvati medijskim subjektom, a prepoznavati u različitim tipovima citatnih odnosa s neposrednim strukturnim znakovima pojedinih medijskih kodova.

Projekt je vođen tezom kako je medijski subjekt stilski hiper**reaktivna** tekstualna struktura koja svoje identitarne varijable crpi iz povijesnoga i općekulturnoga konteksta medijske kulture, a uz formu je najstimulativniji indikator kodnoga i stilskeg identiteta svakoga teksta u kojemu se konstituira.

Medijski je subjekt uvijek hibridno biće koje obavlja barem trostruku zadaću – sredstvo je kodifikacije i stilizacije diskursa čiji je strukturni domaćin, potom implementiranih/interaktiranih drugomedijskih diskursa, a, kako sve prethodno implicira, i aktiviranja metajezične funkcije, odnosno teorijske sugestije o svim kodovima čije sastavnice emitira.

Istraživanje takve medijski hiperosjetljive instance kreće od književnosti, i to od pjesništva intermedijalne osjetljivosti, iskustva intermedijalnosti i postintermedijalnosti, kako ga imenuje i opisuje Goran Rem, a potvrđuje se, komparativnim uvidima, u vizualnim, audiovizualnim i auditivnim medijima, bez obzira na predznak estetske namjere. Neposredno se provodi u predmetno naizgled posve nasuprotnim poljima – fikcionalnome – u korpusu suvremenoga hrvatskoga pjesništva uz subkorpuse televizije, radija, filma, reklame, glazbe, plesa, performansa, likovnosti, stripa, fotografije, grafita, novina, i nefikcionalnome – u književnoj kritici i znanstvenome diskursu kao, wittgensteinovski rečeno, drugostupanjskim metajezičima.

Širenje korpusa prema protointermedijalnim tekstovima ukazuje i na ekstenzivnije tumačenje sintagme *medijska kultura*, koja će se ovdje motriti dijakronijski kako bi se istražio utjecaj medijskih okolnosti u ranijim povijesnim razdobljima na umjetničke i neumjetničke medijske strukture, prioritetno na strukturu subjekta. Dok medijski subjekt pjesništva, dakle fikcionalnog diskursa, fikcionalizira i osobu empirijskoga subjekta, medijski subjekt kritike i znanosti deklarativno jest empirijski subjekt – kritičar, odnosno znanstvenik, no s različitim stupnjem transparentnosti u ta dva diskursa. Kroz projekt se prati koje jezično-stilske strukture upućuju na (inter)medijsku svijest kritičarskog i znanstvenog subjekta, tj. koji su oblici manifestacije te svijesti u analitičko-prosudbenom, odnosno znanstvenom pristupu književnom predlošku, posebice s obzirom na relacije spram kulturnoga konteksta, spram medija kojima se kritičarski/znanstveni tekst posreduje čitatelju i spram samoga čitatelja.

Nastavno na sumnju u stilsku nasuprotnost umjetničkog i neumjetničkog predmetnoga korpusa, propituje se i legitimnost Lacanove radikalne teze o nepostojanju metajezičnoga, odnosno o kontaminiranju svakoga drugostupanjskoga metajezičnoga prvostupanjskom, umjetničkom jezičnom praksom, o čemu čitamo i kod Miška Šuvakovića. Drugim riječima, istraživanjem se upisanosti medijskih struktura u strukture kritičarskog i znanstvenog subjekta propituje intencijska dvoiličnost diskursa koje oblikuju – želi li teorijska misao polučiti i estetski učinak, ili estetskim učinkom afirmirati svoje teze, ili je taj odnos postavljenih ciljeva *i-i*.

Projektno se istraživanje, osim analizom postojećega fikcionalnog i nefikcionalnog korpusa, zaokuplja i mogućnošću produkcije novoga u oba polja, i to prema teorijskim zaključcima i smjernicama do kojih se tijekom rada na neposrednim tekstovima, napose njihovim subjektivnim strukturama, došlo. Tako je, osim metakritičarskih i metaznanstvenih radova, dijelom projekta i intraprojekt kreativnog pisanja u kojemu studentice pišu poeziju kao metaumjetničku gestu – svaki je pjesnički tekst teorijska interpretacija zadanoga pjesničkog predloška (autorice Izabele Bagarić) kroz poetološko-stilsku matricu konkretnoga autora iz korpusa suvremenoga hrvatskoga pjesništva ((Ivan Rogić Nehajev, Borben Vladović, Zvonko Maković, Milorad Stojić, Branko Maleš, Anka Žagar, Branko Čegec, Goran Rem, Delimir Rešicki, Zorica Radaković, Zvezdana Bubnjar, Marinko Plazibat, Drago Glamuzina, Kornelija Mlinarević, Marijana Radmilović, Jadranka Vuković, Romeo Mihaljević, Sanjin Sorel, Tatjana Gromača, Ivan Kunšić, Ivana Bodrožić, Ivan Golub)).

Primjenjivost teorijskih i praktičnih istraživanja medijskoga subjekta književnosti, književne kritike i znanosti i na subjektne strukture drugih medijskih tekstova bez vremenskih i prostornih ograničenja, otvara ovaj projekt svim autorima koji svojim medijskim (meta)jezičima žele aktivno misliti o sociokulturnim, političkim, ekonomskim, ali i psihološkim reperkusijama, kako Slavoj Žižek kaže, nedvojbeno *masmedijske svijesti o generiranju najintimnijih čovjekovih spoznaja simboličkom fikcijom*.

Koncepcija, autori izložbe: prof. dr. sc. Goran Rem, trajno zvanje, izv. prof. dr. sc. Sanja Jukić

Autor postava: doc. dr. sc. Daniel Zec

Hikos Mashup koordinacija: Ivana Buljubašić, magistra edukacije hrvatskoga jezika i književnosti, doktorandica poslijediplomskoga studija Književnost i kulturni identitet na Filozofskom fakultetu u Osijeku

Oblikovanje: Krešendo, listopada 2021., Osijek

Esencija intermedijaliteta

– Hikos Mash-up, konvergencija, polilog i teorijska misao

NAKLADNIK

Filozofski fakultet u Osijeku Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku,
Lorenza Jagera 9
31000 Osijek

EDICIJA: Festival PunkT

ZA NAKLADNIKA

Ivan Trojan

Izložba, 7.-11. listopada 2021., Muzej likovnih umjetnosti u Osijeku,
/Filozofski fakultet u Osijeku: studeni 2021. – studeni 2022./

AUTORI I KONCEPCIJA IZLOŽBE

Sanja Jukić, Goran Rem, Ivana Buljubašić Srb

IZBOR RADOVA

Sanja Jukić, Goran Rem, Ivana Buljubašić Srb

POSTAV

Daniel Zec

TEKSTOVI

Sanja Jukić, Goran Rem, Hikos Mashup te

Ivan Rogić Nehajev, Borben Vladović, Zvonko Maković, Milorad Stojević, Branko Maleš, Branko Čegec, Anka Žagar, Goran Rem, Delimir Rešicki, Zorica Radaković, Zvezdana Bubnjar, Marinko Plazibat, Romeo Mihaljević, Jadranka Vuković, Kornelija Mlinarević, Marijana Radmilović, Sanjin Sorel, Ivan Kunštić, Tatjana Gromača, Drago Glamuzina, Ivana Bodrožić, Ivan Golub

LEKTURA

Ivana Buljubašić

Na izložbi su korišteni detalji kompozicije grafičkog lista iz mape *Propast Taj-grada* ak. kipara i grafičara Antuna Babića, višedesetljetnog predavača likovne umjetnosti na Pedagoškom fakultetu u Osijeku /danas Filozofski fakultet/

DIZAJN I TISAK

Krešendo

OSIJEK, 2021.

ISBN